

5 CĂILĂUZA

REVISTA ȘCOALELOR DUMINECALE, SOC. TINERETULUI ȘI SOC. FEMEILOR

ANUL IV. No 3.

Redacția: Arad, Str. Fabricii 20.

Iulie-Sept. 1938

Țara Goșen, în Egipt, unde a fost așezat
poporul evreu.

ORGANIZAREA ȘCOALELOR DUMINECALE

De L. L. Sezonov

1.

În ședința Comitetului Uniunii Baptiste din România, ținută la București, în zilele de 21—23 Mai a. c., s'a discutat organizarea pe țară a Școalelor Duminecale în bisericile baptiste.

2.

Toată organizarea și conducerea Școalelor Duminecale din bisericile baptiste, o are Uniunea Bisericilor Baptiste din România, care se va face printr'un comitet special, numit „Comitetul Școalelor de Duminecă”. Membrii acestui comitet sunt aleși de către Comitetul Executiv al Uniunii.

3.

Comitetul Școalelor de Duminecă va fi compus din, un președinte, vicepreședinte, secretar, casier și mai mulți consilieri. Controlorii Uniunii sunt de drept și controlorii Comitetului Școalelor de Duminecă.

4.

Membrii Comitetului Școalelor de Duminecă, aleși de Comitetul Uniunii Baptiste din România, sunt următorii:

1. L. L. Sezonov, președinte, Str. Berzei 29, București
2. M. Dumitrașcu, secretar, Str. Loc. Agrar 22, Ploești.
3. Ilie Craiovean, casier, Str. Valea Mică 310, Moldova-Nouă, jud. Caraș.
4. Vicas, Teodor, membru, Bătar, jud. B'hor.
5. Ioan Botas, membru, S'ria, jud. Arad.
6. Bokor Barnaba, membru, Cluj.
7. E. Jurencov, membru, Bălti.

5.

Comitetul Școalelor de Duminecă va desfășura activitatea în următoarele direcții.

Direcția organizării: Comitetul Șc. de Dum. va organiza, consolida și promova școalele duminecale, pe temeiul celor șapte puncte ale unei adevărate școli de duminecă; va organiza posturi de secretari regionali și îi va controla; va da tot felul de în-

drumări cu privire la alcătuirea programelor speciale, ca de pildă, program misionar, antialcoolic, evanghelistic, ziua mamei, Crăciun, Paști, etc.; va da îndrumări cu privire la înființări de biblioteci, distribuirea tractatelor, etc.; va desvolta colaborarea cu toate organizațiile baptiste din țară; va promova strângerea legăturilor frățești cu organizațiile șc. duminecale din străinătate, prin corespondență, schimb de reviste, participarea la congresele școalelor de duminecă, etc.

Direcția publicațiilor: Comitetul șc. de dum. se va ocupa cu pregătirea și publicarea materialului necesar pentru alcătuirea și executarea programelor speciale în școalele de duminecă din țară; va publica studii, documente și informații cu privire la lucrul școlii de duminecă, etc., etc.; va publica prin reviste, raportaje, comunicate, rubrici speciale, cronici, etc., și tot felul de informații pentru instrucția învățătorilor, bucuria copiilor, etc., etc.; se va interesa și va încuraja editarea materialului de specialitate a școalelor de duminecă ca de ex. cărți pentru învățători, lecții, material pentru copii, poezii, dialoguri, convorbiri; va institui concursuri și premii literare pentru poezii, articole, piese, povestiri pentru copii, lucrări muzicale, traduceri, etc.

Direcția statisticii: Comitetul Șc. de Dum. va strânge materialul fotografic, documente de interes istoric, statistică anuală, cu privire la numărul șc. de dum., claselor, învățătorilor, copiilor din familii baptiste, procentul copiilor noștri care primesc pe Isus Hristos, etc.

Direcția pregătirii: Comitetul Șc. de Dum. se va interesa de pregătirea și instrucția necesară a secretarilor regionali, învățătorilor și a tuturor slujitorilor în șc. dum.; va pregăti cursuri de pregătire și inițiere pentru

secretarii regionali; cursuri biblice pe țară și regiuni pentru învățători; va organiza intruniri și conferințe pentru extinderea și popularizarea ședum.; va organiza tabere de vară pentru învățători, tineret și copii, etc.

6.

Veniturile comitetului școalelor duminicale vor fi din următoarele izvoare: Colectele din *Dumineca a 5-a, făcute în școalele dum. din țară, donații de bunăvoie, contribuții din partea diferitelor organizații baptiste din țară, etc.* Toate aceste venituri vor fi întrebuințate la pregătirea materialului de programe, corespondență, onorarii pentru secretarii regionali, salariul misionarului, etc.

Duminecele a 5-a, din anul 1938, sunt în 31 Iulie și 30 Octombrie. Colectele făcute în școala de duminică, în aceste două Dumineci, să se trimită fr.

casier, Ilie Craiovean, Str. Valea Mică 310, Moldova-Nouă, jud. Caraș, în conformitate cu hotărârile Comitetului Uniunii Baptiste din 21—23 Mai a. c.

7.

Organizarea școalelor de duminică se va face pe temeiul următoarelor șapte puncte:

1. Școala de duminică săptămânală.
2. Școala de duminică pentru toți: adulți și copii.
3. Școala de duminică împărțită în clase.
4. Școala de duminică întrebuințând Călăuza.
5. Școala de duminică cu ședința săptămânală pentru învățători.
6. Școala de duminică având elevii Biblia.
7. Școala de duminică având colecta regulată.

CĂLĂUZA TA

Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință, zice Domnul printr'un proroc din vechime. Un mare adevăr cuprind aceste puține cuvinte. Fiii lumii se întrec în felurite științe pe care le studiază cu o ambiție rară. Cunosc pe de rost cărți nenumărate, aleargă cu sete și însuflețire dela o carte la alta, se luptă, se sbat, se frământă cu o grabă vijelioasă, pentru o știință seacă, pieritoare, o hrană, care ni-i poate și nu-i va putea sătura niciodată. Și se sbuciumă cu atâta zel! Nu găsești casă fără o cămășă mică bibliotecă. Vestitele biblioteci, cele din vechime și cele de azi, cu treptele roșii de mîle de picioare cari le-au urcat și cari nu se mai satură urcându-le mereu, stau ca o mărturie grațioasă despre setea după știință, după adevăr, a omului.

Dar Cuvântul Vieții, isvorul nesecat de adevăr și lumină, calea dreptății, îndrumătorul adevărat al vieții, se pierde în oceanul uitării. Ii dăm prea puțină atenție. Și cât de dăvâlgător răsună și azi glasul Celui viu: „Cercetați Scripturile, căci ele mărturisesc despre Mine”. Biblia e Cuvântul Vieții eterne. Dacă n'o cunoști, nici n'o poți trăi. Dacă n'o trăiești, vei pieri. Ea e călăuza vieții tale. Cărți trebuincioase: *Doctrinile Biblice* îți, des-

prind și-ți explică atât de clar și de înțelegător, toate învățăturile fundamentale ale adevărului biblic. Ea este o comoară atât a predicatorului, cât și a învățătorului școlii duminicale. Ți par obiceiurile lui Israel ciudate și nepotrivite vieții de azi? *Viața de familie în Biblie* îți va lămurii cele mai mici amănunte din viața poporului ales. Predicatorului și învățătorului școlii duminicale, îi e de neapărată trebuință la explicarea multor texte. Special pentru baptiști e *Credința și Misiunea baptistă*, o expunere minunată a credinței și învățăturilor noastre a baptiștilor. Vieti predice și jertfite pe altarul Evangheliei, vei găsi în *Viața lui Livingstone, Ana din Ana și Maria Slessor*. O viață inspiratoare și încurajatoare e cea a lui *Spurgeon*. Vrei să vorbești de vreo femeie a Bibliei? Citește *Femeile Noului Testament*. Vrei un îndrumător în lucrul tău printre femei? Cercetează *Femeia în slujba regescă*. De mare trebuință îți este *Harta Palestinei*, atât pentru copii cât și pentru adulți. Costă 100 lei.

Toate aceste cărți îți sunt de neapărată trebuință, conducător și învățător al școlii duminicale! Comandați-le *contra ramburs* dela

Depozitul de Literatură Creștină
Arad, Str. Fabricii 20.

LECȚIUNILE ȘCOALELOR DUMINECALE

Lecțiunile pentru adulți sunt întocmite de I. Cocuș și cele pentru copii de Mărioara Pascu

Duminecă, 3 Iulie.

Pregătirea și chemarea lui Moise

Textul: Exodul 2:11—25, 3:1—18.

Cuv. de aur: Ebrei 11:24—25.

EXPLICAȚIUNI: Cu lecția de azi, începem să studiem viața marelui bărbat, Moise. El s'a născut pe la 1571, în Egipt. Țara aceasta era cea mai cultă pe acele vremuri. Era așezată pe cele două maluri ale râului Nil, ce curge din inima Africii, spre Marea Mediterană. Bogăția, clădirile frumoase, lucrurile de artă, școlile și petrecerile, se întreceau unele pe altele, în această lume de acum 3500 de ani. Dar poporul lui Israel zăcea rob al acestei țări bogate, lucrând din greu, la zidirea piramidelor și a palatelor, cari și azi umnesc lumea. În fața tânărului Moise se ridicau ocazii de a deveni vestit în această lume înaltă din Egipt. Dar el și-a unit soarta cu poporul său apăsător. A sărit în ajutorul lor. Inșă acest lucru l-a făcut să ia drumul pustiului. A plecat din Egipt spre răsărit, a trecut peste pustiul Sinai și, tocmai de cealaltă parte, la răsărit (vezi harta), s'a oprit lângă o fântână din Madian. Pe aici era obiceiul ciudat ca toate fetele să fie ciobănițe. Cavalerismul lui Moise față de cele șapte păstorite tinere, l-au dus în casa preotului Reuel. (Reuel înseamnă prictenul lui Dumnezeu). Aici s'a căsătorit cu Sefora, al cărei nume pe românește înseamnă: păsărică. Patruzeci de ani a păstorit Moise oile socrului său. Dar, odată a mânăturma până dincolo de pustie (spre apus) și a ajuns la muntele lui Dumnezeu, la Horeb", care se găsea în apropierea muntelui Sinai. Vezi harta. Rugul arzând, simboliza poporul evreu în focul apăsării din Egipt. Ascunderea fetei și descăltarea era un semn de respect pe acele vremuri.

Învățăături spirituale

1. PRIMA ȘCOALĂ. Moise a umblat la trei școli. Întâi a intrat în școala mamei. Câtă vreme a fost crescut de mama lui, ea i-a povestit toată istoria lui Israel, i-a vorbit despre Dumnezeu, l-a învățat să se roage și să trăiască o viață în frica lui Dumnezeu. Nime-

ni n'a scos din sufletul lui Moise ceea ce a sădit mama lui. Ferice de copiii cari au astfel de mame.

2. ȘCOALA ÎNTELEPCIUNII. „Moise a învățat toată înțelepciunea Egiptenilor și era puternic în cuvinte și fapte". (Faptele 7:22). El fusese adoptat de fiica regelui Ramses al II-lea. Se spune că ea n'a avut alți copii și că, dacă el ar fi rămas fiul ei, ar fi putut ajunge pe tronul Egiptului. De sigur, ca fiu al fiicei regelui, el a primit cea mai aleasă educație. Cei mai mari profesori și învățați l-au avut în grija lor. Dar „Moise, când s'a făcut mare, n'a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a vrut mai bine să sufere împreună cu poporul lui Dumnezeu". Ceea ce i-a semănat mama sa în inimă, a adus roade. El a vrut să-și pună înțelepciunea primită în școlile Egiptului, nu în slujba plăcerilor de o clipă ale păcatului, ci în slujba lui Dumnezeu. Dar încă nu era destul de bine pregătit. Se încredea prea mult în puterile sale și în puterea sabiei. De aceea a făcut acel lucru pripit când a omorât pe egiptean.

3. ȘCOALA UMILINȚEI. De aceea Dumnezeu l-a mai trimis într-o școală. A fost mare lovitură pentru el să se pogoare din palatele luxoase și strălucite ale Egiptului, tocmai în urmele oilor, pe dealurile și munții Madianului, unde arșița soarelui, fiarele sălbătice și gerul nopții, făceau viața foarte grea. Patruzeci de ani a stat Moise în această școală a umilinței unde a învățat să aștepte, să rabde, să se încreadă în Dumnezeu, să se roage și să se bizuiască mai mult pe toiajul Domnului, decât pe ascușul sabiei. La sfârșitul acestei școale, Moise a fost cel mai umilit om de pe vremea sa, cel mai apropiat de Dumnezeu și cel mai învățat. El își vede micimea și șovăiește să meargă, dar atunci Domnul îi arată toată puterea cerului, care îi stă întru ajutor.

INTREBĂRI: 1. Când a trăit Moise? 2. Spune tot ce știi despre țara Egiptului! 3. Spune tot ce știi despre nașterea lui Moise! 4. Unde se găsea Madianul? 5. Cari au fost cele trei școli în cari a umblat Moise? 6. Spune tot ce știi despre prima școală! 7. Spune tot ce știi despre a doua! 8. De ce a trebuit să meargă Moise și în școala

a treia? 9. Ce învățăm din cuvântul de aur?

Cărți de citit: INIMA VECHIULUI TESTAMENT, pag. 51—55. (Ar fi bine să se citească și capitolul despre Egipt, dintr-o istorie antică veche).

Pentru copiii mici

Împăratul Egiptului se purta rău cu Evreii cari erau în țara lui. I-a luat robi și le porunca să poarte pietre mari și grele, cărămizi și lemne, pentru zidirea palatelor lui. Egiptenii cari îi supravegheau, umblau printre ei cu bicul și necontenit îi băteau fără milă. Dar Dumnezeu e prietenul celor chinuți și necăjiți și El a iubit și pe Evreii. Intr-o zi, împăratul a dat o poruncă aspră, ca să fie uciși toți copiii mici ai Evreilor. Intr-o căsuță mică s'a născut un băiat. Mama și tatăl lui îl iubeau mult și l-au ascuns în casă, ca să nu fie aflat de împăratul crud. Dar le-a fost frică să-l țină mai departe ascuns și atunci mama lui i-a împletit un coșuleț de papură, l-a uns cu smoolă ca să nu intre apa în el, l-a pus pe copilaș în coș și i-a dat drumul pe râul mare Nil, între trestii. Maria, sora copilășului, s'a ascuns între trestii de pe mal și aștepta să vadă ce se va întâmpla. Peste puțin timp veni fata împăratului la râu, să se scalde, însoțită de servitoarele ei. Când zări coșulețul printre trestii, trimise pe una dintre servcele ei să l-i scoată. Deschizându-l, găsi în el pe copil plângând. I-a fost milă de el și l-a luat să-l crească. Sora copilului, veni repede la fata împăratului și i zise: „Eu pot să-ți aduc o doică, care să îngrijească de copil”. Prințesa i-a răspuns: „Du-te repede”. Fata a alergat la mama ei și a chemat-o la prințesă. Aceasta i-a dat copilul să-l crească și astfel a ajuns tot la mama lui. După ce a crescut măricele, mama lui l-a dus la palatul prințesei, care s'a bucurat mult văzându-l atât de frumos și i-a pus numele de Moise. Micul Moise a crescut în palat și a fost cuminte și ascultător.

Duminecă, 10 Iulie.

Eliberatorul lui Israel

Textul: Exodul 6:1—11, 7:1—9;

12:21—39; 13:17—22; 14:1—22.

Cuv. de aur: Evrei 11:27.

EXPLICAȚIUNI: Faraon, era un titlu dat tuturor împăraților Egiptului, așa cum împărații Rusiei se nu-

meau țari. Ieșirea poporului Israel s'a făcut în anul 1491 înainte de Hristos. Lecția noastră începe cu audiența lui Moise și Aaron la Faraon. Moise știa foarte bine toate regulile palatului și de aceea era bine pregătit să vorbească cu împăratul. Dar Faraon și-a împietrit inima deși Moise și Aaron au făcut minuni înaintea lui. Atunci Domnul a trimis cele zece plăgi, sfârșind cu uciderea celui întâi născut din fiecare familie. În noaptea aceea grozavă copiii lui Israel au scăpat prin sângele mielului de Paști. Lovitura ultimă și-a adus roadele. Faraon și întreg Egiptul, au silit pe Israel să iasă. Evreii n'au avut vreme să-și dospească și să-și coacă pâinea. Ei au cerut dela Egipteni vase și haine scumpe. Nu trebuie să credem că le-au făcut vreo nedreptate. Evreii lucraseră zece de ani fără nicio plată pentru stăpânii lor și poate au cerut aceste lucruri scumpe ca o mică răsplată pentru munca lor multă și grea. Ei fuseseră așezați la răsăritul Nilului, în partea de către mare. Aici rea orașul Ramses de unde au plecat (vezi harta). Erau 600.000 de bărbați, deci cu copiii și femeile cu tot, trebuie să fi fost vreo 2 milioane și jumătate. Ei aveau drum liber spre Canaan, spre mieznoapte, dar Domnul a găsit cu cale să-i ducă spre miezăzi și să-i așeze în locuri periculoase. Migdolul era pe niște munți la apusul mării Rosii. Această mare a fost despărțită de un vânt venit la porunca Domnului, care a suflat toată noaptea.

Învățăături spirituale

1. IMPIETRIREA IMPOTRIVA LUI DUMNEZEU. Faraon s'a opus lui Dumnezeu. Dacă s'ar fi umilit și ar fi ascultat, Domnul l-ar fi binecuvântat. Dar el s'a împietrit în neascultare și Domnul, când a văzut că nu mai e nici o speranță de îndreptare, l-a împietrit cu totul. Așa pățesc toți cei ce se împotrivesc lui Dumnezeu și lucrării Sale. Să nu fim și noi dintre ei.

2. IEȘIREA NOASTRĂ. Ieșirea lui Israel din Egipt e o proorocie a ieșirii noastre din robia păcatului. Și Faraonul iadului, pune toate piedecile în calea celor ce vreau să iasă din lumea deșertăciunii pentru a merge în Canaanul ceresc. Dar Hristos e mai tare. El rupe toate cătușile și biruiește toate împotririile.

3. MIELUL DE PAȘTI este simbolul Mielului de pe Calvar. După cum

Israeliiți au scăpat de pedeapsa nimicitorului prin acel sânge, tot așa vom scăpa și noi în ziua judecării, de iad, dacă avem viețile spălate prin sângele Mielului.

4. **MULTIMEA DE TOT SOIUL.** Odată cu Evreii, au ieșit din Egipt o mulțime de oameni cari n'aveau nimic cu Domnul și cu poporul Său. Sau folosit de starea tulbură pentru a scăpa și ei de robie. Israeliiți i-au primit eu ei spre răul lor. Mai târziu acești oameni au dus pe Israel la păcat. Aceasta ne arată că și azi vin cu credincioșii adevărați o mulțime de nepocăiți în bisericile noastre. Dacă îi primim, ei devin blestemul nostru, mai târziu.

5. **STĂLPUL DE NOR ȘI DE FOC.** Acest stâlp a fost simbolul călăuzirii Domnului. Hristos e și azi cu poporul Său. El merge înaintea noastră.

6. **SCAPAREA MINUNATA.** Când oamenii devin neputincioși, când nu mai este nici o scăpare, atunci Domnul are prilejul să-și arate puterea. El a călăuzit pe poporul Său într'un timp de mare strămtoare. La Migdol, de o parte și de alta a drumului pe care mergea Israel, erau munți ce nu puteau fi trecuți de o tabără ca a lor. În față se întindea Marea Roșie. Îndărăt urlau carăle și strigătele Egiptenilor războinici, cari se apropiau furioși, cu subțilele strălucitoare. Chiar Moise s'a îngrozit. El a spus poporului: „Stați pe loc!”, dar Domnul nu s'a împăcat cu această poruncă a lui Moise. El i-a ordonat: „Spune copiilor lui Israel să **MEARGA ÎNAINTE!**” Ceea ce vrea să spună că nu există împrejurări, în cari poporul Domnului are drept să se oprească în drumul său. Dar unde să meargă? Domnul are aici ocazie să-și arate puterea trecându-i prin Marea Roșie. Ce pildă minunată ca să ne încredem totdeauna în Domnul! În orice împrejurări ne-am găsi, să știm că El ne poate scăpa.

INTREBĂRI: 1. În ce an a ieșit poporul lui Israel din Egipt? 2. Care a fost ultima urgie trimisă peste Egipt? 3. Ce însemnă pentru noi Mielul Paștilor? 4. Arată pe harta Bibliei, drumul pe unde a ieșit Israel! 5. Ce a însemnat stâlpul de nor și de foc? 6. Spune tot ce ști despre scăparea dela Marea Roșie.

CĂRȚI DE CITIT: *Inima Vechiului Testament*, pag. 55—60.

Pentru copiii mei!

Moise a trăit mulți ani în palatul împăratului, care l-a iubit și i-a adus învățători vestiți. El învăța cu sârguință tot ce era bun și folositor. Într-o zi a ieșit în câmp să se plimbe și a văzut cum sunt chinuți frații lui Evrei. Era așa de cald, pietrele de zidit erau așa de grele și inima supraveghietorului așa de crudă! Sărmanii! Moise se duse la unul dintre ei și-l întrebă: „Cine sunteți voi?” Acesta răspunse: „Noi suntem Evrei, dar împăratul Egiptului ne-a luat robi și se poartă rău cu noi”. Moise și-a adus aminte că mama lui l-a învățat să se roage lui Dumnezeu și să iubească pe Evrei, cari erau frații lui. Plin de mânie lovi pe Egipteanul care bătea cu biciul pe Evreu. Apoi, de frică, fugi în pustie și nici nu mai îndrăzni să se reîntoarcă la palat. Aici în pustie, pe când păștea o turmă de oi, a auzit glasul lui Dumnezeu care l-a trimis înapoi la împărat să ceară pe Evrei. Dar împăratul rău nu voi să-i lase și-l disprețui pe Dumnezeu. Atunci Dumnezeu îl pedepsi aspru. Într-o dimineață când se scula, își găsi copilul mort. De durere, chemă pe Moise și-i zise: „Ieși din Egipt cu toți Evreii, căci Dumnezeul vostru m'a pedepsit prea aspru”. Moise, plin de bucurie, a dat de veste tuturor Evreilor să se pregătească de plecare. Evreii își luară în grabă rucele și vasele, oile, hoi și tot ce aveau și au plecat cântând, după Moise.

Duminecă, 17 Iulie.

Prin greutăți și pericole

Textul: *Exodul 15:20—27; 16:1—31; 17:1—16.*

Cuv. de aur: *Psalmul 107:4—6.*

EXPLICAȚIUNI: După ce a trecut Marea Roșie, Israel a plecat spre miazăzi, pe lângă ea, până a ajuns la Mara. De o parte era pustul Paran, de alta era marea. Apele dela Mara sunt și acum foarte amare. Lemnul aruncat de Moise, a fost un arbore și nu un lemn uscat. De aici au plecat mai spre miazăzi până au ajuns la Elim. E interesant că aici au fost 12 fântâni, câte seminții erau, și 70 finici, câți bătrâni avea Israel. De aici au intrat în munții Horeb, unde se arăta Domnul lui Moise. Sinai e unul din munții Horebului. La poalele lor e pustia Sin, unde a cârțit poporul. Prepețitele cu cari i-a hrănit Domnul,

erau niște păsări cam de mărimea porumbeilor. Tocmai lângă stânca Horobului se găsea Refidimul, unde poporul nu avea apă. (Urmărește pe hartă acest drum). Amalechiții erau un popor compus din bandiții pustiului, cari umblau cu corturile din loc în loc și jefuiau tot ce găseau în cale. Ei au fost foarte buni luptători.

Invățăturile spirituale

1. CĂRTIREA LUI ISRAEL. Acesta a fost marele păcat al lui Israel în pustiu. Ei au cântat la marea Roșie, după ce au fost scăpați, dar n'au cântat și prin greutate. Toată cărtirea aceasta a fost descoperirea necredinței lor. Domnul le arătase așa de multe minuni, dar frica, îndoiala și necredința au rămas stăpâne în inimile lor. Ce deosebire între ei și ucenicii Domnului din Faptele Apostolilor, cari cântă răniți, legați și amenințați cu moartea! Să avem și noi o astfel de credință. E trist că se găsească și azi membri cari încontinuu murmură și neîncetat spun că la ei în biserică nu se poate face nimic. Ei sunt frați cu cărtitorii împotriva lui Moise, în pustiu.

2. MANA. Nu există nicio cale naturală ca să se explice hrănirea poporului cu mană. Singura cale de explicație e ceea ce a spus Domnul Isus: „Tatăl Meu a hrănit pe Israel cu mană”. Ea e simbolul manei cerești, a harului divin care e hrana celor ce trăiesc în legătură personală cu Hristos. Poporul a trebuit să culegă mană în fiecare zi și noi trebuie să ne apropiem de Domnul în fiecare dimineață, pentru a primi har și putere pentru lucrul și ispitele zilei.

3. RABDAREA LUI DUMNEZEU. Murmurul lui Israel prin pustie, ne arată marea răbdare a lui Dumnezeu. De câte ori L-au ispitit ei și totuși El a fost îndurător și răbdător. De câte ori s'au arătat nevrednici de darurile și bunătatea Sa și totuși El i-a iertat! Dar să nu-i condamnăm tare. Să ne gândim câtă răbdare are Dumnezeu și azi cu noi! Să se gândească fiecare la nevrednicia, păcatele și răutatea sa. Și totuși El ne iubește și ne cheamă în bratele Sale.

4. MOISE CU MAINILE RIDICATE. Când Iosua se lupta în vale cu Amalec, Moise se ruga pe munte. Era prima luptă a lui Israel. Și ce minunat e că, atunci când Moise ține mâinile în sus, în rugăciune, Israel biruia. Iar când înceta de a se ruga, Evreii

erau bătuiți. Așa se duc războaiele sfinte. Ce mult putem noi învăța de aici! Prea mult ne încredem în puterile noastre. Mergem ca toții în vale să luptăm și nu rămâne nimeni pe munte să se roage. Rugăciunea și lupta trebuie să meargă împreună. Atunci Amalec va fi biruit, hotarele Impărăției vor fi lătite și Hristos va domni în mai multe inimi.

INTREBĂRI: 1. Arată localitățile unde s'a oprit poporul spre Sinai? 2. De ce a murmurat poporul la Mara? 3. Ce ne arată cărtirea lui Israel? 4. De unde vedem răbdarea lui Dumnezeu? 5. Cine erau Amalechiții? 6. De ce a ridicat Moise mâinile în sus când se lupta Israel cu Amalec? 7. Ce învățăm noi de aici?

CARTI DE CITIT: *Inima Vechiului Testament*, pag. 60—61.

Pentru copiii mici

Moise mergea înainte și după el venea mulțimea de bărbați, femei, copilași, cu asinii, boii și oile lor, cu cămilele încărcate. Inaintau încet prin nisipul arzător și cântau. Dar Evreii erau fricoși și nemulțumiți. Ei nu aveau destulă încredere în Dumnezeu și nu erau siguri că El le va veni în ajutor în ori ce pericol.

Lui Faraon, împăratul, i-a părut rău că a dat drumul poporului Evreu, căci acum nu mai avea robi cari să termine palatele lui frumoase. Furios, strânse o oaste mare, și se repezi cu ea după Evrei. Evreii au ajuns până la o apă mare, numită Marea Roșie. Pod nu era nicăieri și nici corăbii nu aveau cu cari să treacă pe țărâmul celalalt. Când au privit în urmă, au zărit oastea lui Faraon, cu sulțele ascuțite strălucind la soare, s'au înspăimântat și au început să strige către Moise că penține i-a scos din robie ca să moară aici în pustiu. Moise însă avea credință în Dumnezeu și nu s'a speriat. A poruncit poporului să stea jos liniștit, apoi s'a rugat Domnului. Domnul a ascultat rugăciunea lui și a trimis peste noapte un vânt puternic, care a suflat toată apa mării într'o parte. Dimineața, când s'au sculat, Moise le-a poruncit să fie gata de plecare. Apoi a întins mâna cu toașul în spre mare și apa s'a despicat, iar fundul mării a rămas uscat. El a intrat primul în mare și după el tot poporul. Când au ajuns la malul celalalt, au privit în urmă și au văzut oastea lui Faraon, venind în goană după ei. Iarși s'au înspăimân-

tat și au certat pe Moise. Moise i-a lăsat și a întins mâna spre mare. Apele au început să se frământă și au acoperit pe soldații lui Faraon. Evreii au văzut acum că Dumnezeu a fost cu ei și au crezut în El.

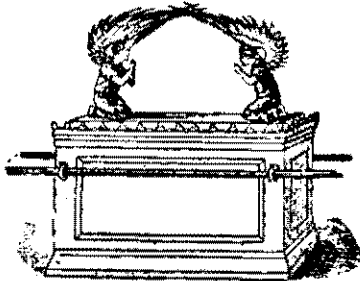
Duminecă, 24 Iulie.

Legea și închinăciunea în pustie

Textul: Exodul 18:15—27; 20:1—17; 35:1—33; 40:30—38.

Cap. de aur: I. Cor. 14:40.

EXPLICAȚIUNI: Poporul lui Israel se găsește și acum în locul unde l-am lăsat în lecțiunea trecută, lângă muntele Horeb. Socrul lui Moise e Ietro, preotul din Madian, care avea și el temere de Dumnezeu. E foarte interesant să observăm că, în sfatul socrului lui Moise se găsește, pentru prima dată în istoria lumii, despărțirea puterii legnitoare de cea judecătorească.

Căminul legii

scă. Până aici, Moise făcea legile și tot el judeca. Acum e sfătuit să lase altora judecarea și să-și rețină darea legilor și poruncilor, așa cum le-a primit dela Dumnezeu. De aici, poporul pătrunde între munții Horeb, prin niște văi adânci, până ajunge la un loc mai larg între cei mai înalți munți. Nu se știe exact pe care înălțime din acești munți numiți Sinai, s'a suit Moise, dar se presupune că s'a urcat pe muntele numit azi Jebel Musa. El are peste 2000 metri înălțime. De aici a adus el cele două table. Se crede că pe una au fost scrise primele porunci cari au de a face cu legătura între noi și Dumnezeu și pe a doua, poruncile cari ne arată datoriile către semenii noștri.

Învățăturile spirituale

1. SĂ PUI PE OAMENI LA LUCRU. Aceasta o învățăm noi din cu-

vintele socrului lui Moise. Predicatorii, învățătorii școlilor duminicale, bătrânii bisericilor și alți conducători, au mult de învățat din sfaturile lui Ietro. Nu e bine ca ceice stau în fruntea unei lucrări a Domnului, să încerce să facă ei totul. Trebuie să aibă priceperea de a împărți lucru în așa fel, ca toți să aibă ceva de făcut. Aceasta e una din cele mai bune căi de a învia lucrul Domnului în multe biserici; să pui pe toți membrii la lucru.

2. CELE ZECE PORUNCI. Ar fi bine ca învățătorii școlilor duminicale să ceară elevilor să învețe pe din afară cele zece porunci. În tot cazul, învățătorii trebuie să le știe și să le spună la sfârșit.

Să notăm acum câteva deosebiri între cele zece porunci și învățătura lui Isus Hristos. Vom vedea îndată, că Isus ne-a dat porunci mult mai grele și mai mari decât Moise. Legea ne spune că Dumnezeu e îndurător, dar Isus ne învață că El e Tată. Pe table e scris: să nu ucizi, dar Isus spune: să nu urăști. Legea zice să nu preacurvești, dar Isus spune: să nu dorești, Domnul spune nu numai să nu furi ce e al altuia, ci să dai al tău altuia și nu numai să nu măturisești, strâmb, ci să spui adevărul cu riscul de a muri pentru el. Noi suntem sub o lege mult mai adâncă și mai mare.

3. CONDIȚII PENTRU A FI JUDECATOR. Ietro e mareț în condițiile pe cari le cere unui judecător. Sunt trei: să se teamă de Dumnezeu. Într-adevăr, frica de Dumnezeu e începutul înțelepciunii și singura garanță că un om va merge drept. A doua e să fie oameni de încredere. Aceasta înseamnă să fie oamenii adevărului și să tină la dreptate. A treia e să fie urâțnași ai lăcomiei. Aceasta înseamnă să nu succedă judecata pentru bani. Doamne, dă țării noastre scumpe astfel de judecători!

4. DARNICIA CEA MARE. Pentru facerea cortului din pustie, nu s'a pus o taxă pe popor. El trebuie să fie construit din darurile dragostei. „Toți cei cu tragere de inimă” au adus Domnului ce au avut. Și e interesant să citim că, femeile iscusite și-au pus fusul în slujba Domnului (35:25—26). Noi suntem datori cu mult mai mult lui Dumnezeu. Suntem și noi gata să jertfim banii, talentele, timpul, mărgăritarele și bunurile noastre pentru casa și lucrarea Domnului?

5. NORUL DEASUPRA CASEI DOMNULUI. Când cortul a fost gata, norul Domnului s'a așezat peste el. Aceasta era dovada prezenței lui Dumnezeu. Să ne rugăm Domnului să trimită și peste biserică noastră, norul Duhului sfânt.

INTREBĂRI: 1. Ce sfaturi a dat Ietro lui Moise? 2. Ce învățătură putem scoate pentru noi din cuvintele lui Ietro? 3. Spune cele zece porunci? 4. Care e deosebirea între cele zece porunci și învățătura lui Isus Hristos? 5. Ce calități a cerut Ietro dela judecători? 6. Cine a dăruit pentru cort? 7. Cu ce au ajutat femeile? 8. Ce trebuie să facem noi pentru casa Domnului?

CĂRȚI DE CITIT: *Inima Vechiului Testament*, pag. 61—70, 75—87.

Pentru copiii mici

Moise călătorea cu Evreii departe în pustiu. Dumnezeu a avut grijă de ei așa cum are grijă un păstor de oile sale. Când le-a fost prea cald și sete și în pustiu nu aveau apă, Dumnezeu a poruncit lui Moise să lovească o stâncă cu toiagul și imediat curs apă. El nu i-a lăsat să rățacească, ci le-a arătat drumul pe care trebuie să apuce. Peste multe, multe zile au ajuns la un munte mare, mare, numit Sinai. Aici, Moise a poruncit poporului să se oprească, să-și așeze corturile și să se odihnească. Apoi s'a suit sus pe munte să se roage. Era singur, în liniște, departe de orice șgomot, de orice om. Pe când se ruga, Dumnezeu a început să-i vorbească și i-a zis: „Moise!” — „Da, Doamne, sunt aici”, a răspuns Moise. Dumnezeu a zis: „Iată, Eu am fost cu tine și cu Evreii tot timpul și am avut grijă de voi totdeauna. Am ascultat toate cererile și rugăciunile voastre. Dar vreau ca Evreii să cunoască și să împlinească și dorințele Mele, pentru că numai așa vor putea să trăiască o viață curată și vor fi iubiți înaintea Mea”. Moise și-a acoperit fața cu mantaua, căci strălucirea lui Dumnezeu era prea mare. S'a dus și a luat două table de piatră și s'a suit din nou pe munte. Domnul a vorbit din nou și i-a dat lui Moise 10 porunci, pe cari Moise le-a săpat în tablele de piatră, pentru ca să rămână ca o carte din care să poată citi poporul evreu totdeauna voiața lui Dumnezeu. (Învățătorul trebuie să știe pe de rost cele 10 porunci și dacă e posibil, să învețe și pe copii).

Duminecă, 31 Iulie.

Sfârșitul unei vlefși nobile

Textul: Numeri 13:1—3, 16—33; Deut. 1:15, 22, 23; 34:1—12.

Cuv. de aur: Deut. 31:6.

EXPLICAȚIUNI: În lecția noastră găsim poporul lui Israel în pustia Paran, la Cadeș (vezi harta). De aici el trimite 12 iscoade să cerceteze Canaanul din punct de vedere al țării militare (cetăți închise, oameni puternici, armată) și din punct de vedere al bogăției. Ei au urcat pe valea Iordanului până sus la Rehob, care era la poalele munților Libanului. De aici s'au pogorit prin munții dela apusul Iordanului. La sud-vest de Hebron se găsea valea Escol (cuvânt ce înseamnă ciocolină). Și azi această vale e plină de vii. Este câte un strugure care cântărește 6 kgr. De sigur i-au dus pe prăjină ca să nu se strice. Celelalte texte ne vorbesc despre sfârșitul vieții lui Moise. Aici poporul se găsește în partea de răsărit a Iordanului. Moise cucurise toată această parte. Aici ține întrunirea de despărțire și tot aici, în dreptul mării Moarte, se găsește muntele Nebo, cu vârful Pisga, unde a murit Moise.

Învățătură spirituală

1. NU PUTEAM! Din Deut. 1:22 învățăm că poporul lui Israel a stăruit să trimită Moise iscoade. Domnul numai a aprobat la stăruința poporului. Aceasta înseamnă că puneau la îndoială de pe acum făgăduințele și puterea Domnului. Iscoadele trimise au fost toate oameni foarte deștepți. Raportul lor e foarte amănunțit și întreg. Dar 10 din ei n'aveau credință în Dumnezeu. Pe ei i-a speriat puterea omului. Când puneau oștirile lui Israel față în față cu oștirile Canaanitilor, ei nu țineau socoteală de Dumnezeu. Ei lăsau afară. Câtă necredință e în cuvintele acestea: „Nu ne putem sui împotriva poporului acestuia, că este mai tare decât noi!” (Num. 13:31). Da, e mai tare decât ei, dar e mai tare și decât Dumnezeu? Câți membri ai bisericilor noastre se călăuzesc de aceste cuvinte: *Nu putem?*

2. „PUTEM!”, a strigat Caleb. „Domnul este cu noi. Nu vă temeți de ei”. Mai fărzu, marele misionar englez, William Carey, va striga într-o conferință, către bapțiștii sovăitori din An-

glia: „Incerează lucruri mari cu Dumnezeu! Pretindeți lucruri mari dela Dumnezeu!” Să avem și noi o astfel de credință. Să spunem cu Pavel: „Pot totul prin Hristos, care mă întărește”. Dăm mai jos, după Inima Vechiului Testament, calitățile lui Moise:

1. Moise a fost cel mai mare profet al Vechiului Testament. Cu el, Dumnezeu a vorbit față în față. (Num. 12:6—8; Deut. 4:10—12). Moise a fost profet de felul lui Isus. (Deut. 18:15—19).

2. MARE DĂDĂTOR DE LEGI. „Legea a fost dată prin Moise”. Astfel el a format legi morale, civile și ceremoniale pentru poporul ales.

3. Un prinț al mijlociilor (Ier. 15:1). El a fost cu totul necoist în rugăciunile sale. (Deut. 9:18—20; 25:2—9).

4. CEL MAI UMILIT OM din timpul său (Num. 12:1). Răbdător și stăruitor, el a stat sub o povară care ar fi turtit pe ori care altul. Marea statuie a lui Michel Angelo, îl reprezintă bine, ca pe un om cu putere mare.

5. Un mare DOBÂNDITOR DE SUFLETE. El a condus națiunea să-și pună încrederea în Iehova. Dibăcia sa, stăruința lui în dobândirea lui Hobab, spre a se uni cu poporul lui Dumnezeu, sunt o instrucție inspiratoare pentru dobânditorii de suflete de azi (Numeri 20:29—32).

INTREBĂRI: 1. Câte iscoade a trimis Israel spre a cerceta țara făgăduinței? 2. Ce rezultat au adus acești spioni? 3. Pentru ce au descurajat cei zece spioni poporul? 4. Ce învățăm din purtarea și cuvintele lui Caleb? 5. Cu cine trebuie să pornim la lupta vieții, cu puterea noastră, sau cu Dumnezeu? 6. Cam ce greutate avea strugurele adus de Iosua și Caleb? 7. Unde a murit Moise? 8. Pentru ce n'a putut să vadă țara promisă?

Pentru copiii mici

Ați văzut copii, că Moise a lucrat și a trăit așa după cum a dorit Dumnezeu, deaceia Domnul l-a iubit mult. El a părăsit viața frumoasă și fără griji din palatele strălucite ale împăratului, unde a avut haine frumoase și de toate din belșug și a plecat cu Evreii murmurători și mereu nemulțumiți, prin pustii fierbințe, răbdând foame și sete și toate necazurile ce i le făceau Evreii neascultători. Dar Moise era deja bătrân cu

barba și părul alb. El a știut că nu mai trăiește mult, deaceia a îndemnat mereu pe Evrei să fie credincioși și să asculte de poruncile Domnului, căci așa vor fi fericiți și vor intra în curând în țara cea frumoasă pe care le-a promis-o Domnul. Apoi s'a urcat pe un munte înalt.

Sus pe munte, Dumnezeu i-a arătat lui Moise țara cea frumoasă. Moise s'a uitat și a văzut până departe, munți înalți, izvoare limpezi și câmpii mănoase. S'a bucurat mult și a mulțumit lui Dumnezeu că i-a ajutat până aici.

Acolo a murit și s'a dus la Dumnezeu, pe care l-a iubit și l-a slujit toată viața. Poporul Evreu îl aștepta mereu să se coboare de pe munte, iar când au auzit că a murit l-au plâns cu multă părere de rău. Moise a fost un om foarte blând și ascultător și deaceia a fost iubit de Dumnezeu. Să fim și noi copii, la fel.

Duminecă, 7 August.

Botezul biblic

Textul: Marcu 16:15—16; Faptele 8:26—40; Rom. 6:1—11.

Cuv. de aur: Marcu 16:16.

Pentru o mai ușoară înțelegere a textelor, le vom lua unul câte unul.

Porunca lui Isus. (Marcu 16:15—16). Domnul Isus e aproape de înălțare. De aceea El dă ucenicilor Săi cea mai mare poruncă cu privire la lucrarea lor în viitor. Din ea scoatem, cu privire la botez, următoarele învățături:

1. *Îndăi credința, apoi botezul.* Aceasta este rânduiala așezată de Hristos. Deci botezul copiilor cari sunt așa de mici că nu pot crede, nu e după Biblie. Dar tot așa de rățăcit e și botezul oamenilor mai mari, cari nu cred. De pildă, e un mare păcat să botezăm copiii născuți în familiile baptiste, numai pentru acest fapt. E tot așa de mare rățăcire ca și botezul copiilor mici. Și copiii pocăiților trebuie să se pocăiască, să creadă în Hristos și să fie născuți din nou. Numai după aceasta pot fi botezați. Nimeni nu se naște pocăit. Toți trebuie să-și spele păcatele în sângele Mielului și numai după aceasta pot fi botezați. Botezul tinerilor născuți în familiile baptiste, fără ca ei să fi găsit o nouă viață în Hristos, este blestemul cel mai mare pentru acea biserică baptistă care îl face. Peste câteva zeci de ani, bătrânii credincioși vor muri, iar lucrarea Domnului va ră-

mână în mâinile unor oameni pierduți, conduși de firea lor pământească și fără nicio viață în Hristos. Ei vor face din acea biserică, una lumească și păcătoasă. Deci, noi trebuie să ne împotrivim cu toată făria noastră nu numai botezului copiilor mici, ci oricărui botez al unei persoane care nu e născută din nou prin Duhul lui Dumnezeu.

2. *Botezul nu mântuiește, dar e primul rod al omului mântuit.* Cel ce nu va crede, va fi osândit, spune Domnul. Dar nu zice că și cel ce nu se va boteza, va fi osândit. Totuși botezul e primul rod al credinței. Botezul nu mântuiește, dar cine șovăiește să se boteze, arată prin aceasta că nu crede și deci că nu este mântuit.

Botezul cunucului. Famenul etiopian a trăit în Abisinia de azi, care se găsește în Africa. El a căutat pe Dumnezeu în multe feluri și în sfârșit a venit la templul din Ierusalim, sperând că-L va găsi aici. Dar s'a înșelat. A plecat și de aici cu inima goală. Inșă a câștigat ceva prin cumpărarea cărții lui Isaia. Domnul poruncește lui Filip să lase lucrul atât de înaintător din Samaria și să plece în calea acestui căutător. Filip a găsit aici o inimă deschisă și setoasă. Famenul negru și ministrul de finanțe al unei țări, a primit repede pe Domnul Isus în inimă. Dar el a știut ce înseamnă să crezi: înseamnă să te predați lui Hristos pentru a-l asculta poruncile. Și prima lui poruncă, dată ucenicilor săi după credință, e să se boteze. Din botezul famenului învățăm următoarele:

Învățăturile spirituale

1. *Credința e condiția botezului.* În textul prim am văzut credința venind înainte de botez. Aici o vedem ca o condiție. Dacă crezi, și numai dacă crezi.

2. *Botezul trebuie făcut prin scufundare.* Insuși cuvântul botez (în grecește: baptizo), înseamnă scufundare. Prin urmare, aci nu poate fi vorba de stropire. În același timp, dacă Filip ar fi botezat pe famen cu stropirea, n'ar fi trebuit să se pogoare în apă. Biblia însă, spune că „s'au pogorit amândoi în apă și Filip a botezat pe famen”. După botez, „au ieșit afară din apă”. Aceste cuvinte arată limpede, că Filip a scufundat pe famen în apă și nu l-a stropit.

3. *Credinciosul adevărat cere el bo-*

tezul. Primul impuls și prima bucurie a unui om născut din nou, e să asculte poruncile lui Isus. Și prima poruncă a lui Isus către el e să-L mărturisască în botez. Deaceia e greșit, foarte greșit, să simi pe cineva să se boteze. Când cunucul a primit pe Isus, a cerut el însuși botezul.

Botezul în Romani 6. Din textul dela Romani scoatem următoarele învățăături, cu privire la botez:

1. *Botezul este un simbol al nașterii din nou.* El nu este nașterea din nou. Apa nu poate schimba pe nimeni. Anania și Safira, Iuda și Simon Magul, au fost botezați, dar viața lor arată clar că botezul nu i-a născut din nou. Iarăși nașterea din nou trebuie să vină înainte de botez. Nimeni nu poate fi botezat și nu trebuie să fie botezat înainte de a fi născut din nou. Nașterea din nou e obligatorie pentru toți oamenii. Copiii pocăiților trebuie să se nască și ei din nou, altminterlea vor merge în iad. În nașterea din nou se întâmplă o moarte, o îngropare și o înviere. Păcătosul moare împreună cu Hristos, pentru această lume trecătoare. El său este răstignit (v. 6—10). După cum un om mort nu mai poate face nimic, tot așa cel născut din nou nu mai trăiește pentru lume. Apoi vine îngroparea. Omul, mort împreună cu Isus, față de lume, este îngropat față de păcat. După aceasta vine învierea.

Împreună cu Hristos, păcătosul înviază la o viață nouă, trăită în legătură cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Botezul simbolizează totemal aceste trei lucruri. Când cel ce se botează e cufundat în apă, mărturiseste prin aceasta că a murit față de lumea păcătoasă. Când e sub apă, arată că a fost îngropat împreună cu Hristos. Când e ridicat din apă dovedeste că a înviat la o viață nouă. Deaceia cei ce se botează fără să fi fost născuți din nou, depun o mărturie falsă, care e un mare păcat înaintea lui Dumnezeu.

INTREBĂRI: 1. Când a dat Isus porunca din primul text? 2. Ce vine întâi, credința sau botezul? 3. Copiii baptilștilor pot fi botezați dacă nu sunt născuți din nou? 4. Mântuiește botezul? 5. Ce dovedeste cel ce șovăiește să se boteze? 6. Dece botezul cu stropirea e greșit? 7. Ce se întâmplă când un om e născut din nou? 8. Ce simbolizează botezul? 9.

Dece e păcat să te botezi dacă nu ești născut din nou?

CARTI DE CITIT. Bisericele Nou-Testamentale, pag. 40—43. Credința și Misiunea Baptistă, pag. 66—70.

Pentru copiii mici

Filip era ucenic al Domnului. El umbla din sat în sat, vorbind oamenilor despre Isus Hristos. Mergând pe drumul plin de praf, zări înaintea lui, nu la mare depărtare, o trăsură frumoasă și îi veni în gând să se grăbească, să vadă cine e în cea trăsură. Începu să alerge cât putu mai repede și-l ajunse. Un domn, frumos îmbrăcat, ședea și citea cu voce tare din Biblie. El era ministru într-o țară îndepărtată și a auzit că Evreii cred într-un Dumnezeu plin de iubire și milă. El dorea mult să cunoască pe acest Dumnezeu și să I se închine. Dar nu găsea pe nimeni care să-i explice din Biblie. Filip îl auzi și-l întrebă: „Domnule, ce citești?” — „Citești din Biblie, dar nu înțeleg despre cine e vorba aici. Fii bun urcă-te lângă mine și-mi explică”. Filip, plin de bucurie, se urcă în trăsură și începu să-i spună că în Biblie scrie de Domnul Isus, care atât de mult ne-a iubit și a ajutat pe oricine a venit la El și apoi S'a suit la ceruri să ne pregătească un loc de pace și odihnă. Mînistrul asculta cu ulmire și când Filip termină, spuse: „Eu cred în Domnul Isus și vreau să fiu copil al lui Dumnezeu”. Filip răspunse: „Iată, acolo este un râu”. S'au coborît din trăsură și au intrat în apă. După ce l-a botezat și-a luat rămas bun dela el și ministru a plecat lăudând pe Dumnezeu.

Duminecă, 14 August.

Cina Domnului

Textul: 1 Cor. 11:17—34.

Cuv. de aur: 1 Cor. 11:26.

În textul de astăzi, vedem că frații din Corint țineau Cina Domnului cu totul greșit. Ei își aduceau mâncare de acasă. Bogații aduceau mâncări mai bune și se adunau numai ei la o parte și mâncau și disprețuiau pe săracii cari nu puteau să aducă așa mâncări bune. Pe de altă parte ei nu gustau vinul, ci beau până ce unii aproape se îmbătau. Pavel condamnă aspru această înjosire a Cinei Domnului. Și îi mustră pentru că o iau în chip atât de nevrednic. Apoi,

merge mai departe și le spune cum trebuie să ia Cina Domnului. Din acest text și din altele din Biblie învățăm următoarele, cu privire la Cina Domnului.

Învățăături spirituale

1. **PAINEA ȘI VINUL NU SE SCHIMBĂ.** În veacurile de mai târziu s'a ivit o învățătura foarte ciudată cu privire la Cina Domnului. Ea spune că atunci când se ține rugăciunea peste Cina Domnului, pâinea se face carne, carne din trupul Domnului Isus și vinul se face sînge din sîngele Domnului Isus Hristos. Astfel, la fiecare Cină a Domnului, spune această învățătură, Hristos e răstignit din nou. Biblia nu vorbește nicăiri despre această schimbare. Ba ar fi fost foarte ciudat dacă ar fi fost așa, căci atunci când Isus a spus: „Acesta este trupul Meu”, El era în trup lângă masă. Ar fi însemnat că Isus are două trupuri, ceea ce nu se poate. De aceea când Isus spune: „Acesta este trupul Meu”, înțelegem că pâinea aceea reprezintă și simbolizează trupul Domnului, dar pâinea rămâne pâine și vinul rămâne vin.

2. **CINA DOMNULUI NU MĂNTUIESTE.** Învățătura amintită mai sus spune că, întrucît vinul se preface în sîngele lui Hristos, oricine bea din el, e spălat de păcate. Astfel, Cina Domnului e un mijloc de mîntuire. În pâine și vin se ascunde harul lui Dumnezeu pe care păcătosul îl primește când se împărtășește. Sigur că și această părere e greșită și nebiblică. Nu numai că Cina Domnului nu mîntuiește, dar nici nu poate fi luată de cei ce nu sunt mîntuiți. Isus a dat Cina numai ucenicilor Săi, cari primiseră deja mîntuirea în Isus Hristos. Iarăși Biblia învață că iertarea păcatelor se primește prin pocăința și credință și nu prin împărtășire. După cum Biblia nu dă voie să existe mijloacilor dintre oameni, tot astfel nu admite ca vre-o materie mămăntească, ca pâinea și vinul, să fie mijlocul prin care vine harul lui Dumnezeu.

3. **CINA DOMNULUI NU POATE SĂ FIE LUATĂ DECĂT ÎN ADUNARE.** Nu găsim nicăiri în Biblie ca să se fi ținut Cina Domnului de doi, trei, pe la casele lor. Apostolul Pavel spune Corintenilor, să țină Cina „cînd vă adunați”. Din toate textele biblice reiese că, Cina Domnului a fost ținută numai în adunarea credincioșilor.

(Faptele 20:7; 1 Cor. 11:18, 20, 22, 33, 34, etc). Cina Domnului dată celor ce sunt pe patul morții, nu se găsește nicăieri în Biblie, ci e o rămășiță a credinței că pâinea și vinul mântuiesc.

4. CINE POATE LUA CINA DOMNULUI. Pentru ca cineva să poată lua Cina Domnului, trebuie să îndeplinească următoarele condițiuni: a). să fie născut din nou; b). să fie botezat; c). să fie membru în biserică; d). să aibă o purtare creștinească bună.

5. CE INSEMNEAZĂ CINA DOMNULUI:

a). Prin ea ne amintim și vestim moartea Domnului.

b). Prin ea exprimăm unitatea noastră sufletească în Hristos.

c). Mărturisim că hrana noastră e Isus Hristos. După cum mlădița se hrănește din viță, așa și noi trăim prin hrănirea zilnică cu Hristos.

d). E un privilegiu de a ne cereța mai mult în fața Domnului viața noastră spirituală, de a ne pocăi mai mult, de a ne preda mai pe deplin și de a ne apropia mai mult de Domnul și Mântuitorul nostru, care a murit pe cruce pentru noi.

Trebuie să adăugăm o mică lămurire. Se vorbește uneori, că numai cei vrednici pot lua Cina Domnului. Acces lucrul e greșit, pentru că nimeni nu e vrednic. Noi toți suntem fără nici un merit și ne apropiem de masa Domnului numai prin harul Său. Pavel în v. 27 din textul nostru, nu vorbește de vrednicia personală, ci muștră pe Corintenii că ei luau Cina Domnului „în chip nevrednic de Domnul”. Adică, el condamnă felul în care luau Cina, făcând din ea o masă de petrecere. Putem spune altcum, că acei cari trăiesc în păcat, nu pot lua Cina Domnului. Dar trebuie să ținem bine minte, că nici cei mai sfinți dintre noi nu sunt vrednici.

INTREBĂRI: 1. Dece Corintenii ținneau Cina Domnului în chip nevrednic? 2. Se schimbă pâinea și vinul la Cina Domnului? 3. Măntuiește Cina Domnului? 4. Se poate lua Cina Domnului afară din adunare? 5. Ce condiții trebuie să îndeplinească cel ce ia Cina Domnului? 6. Ce mărturisim noi prin împărțirea din Cina Domnului? 7. Este cineva vrednic să ia Cina Domnului?

CĂRȚI DE CITIT: Bisericele Nou-Testamentale pag. 43—46. Credința și Misiunea Baptistă pag. 70—72.

Pentru copiii mici

Intr'o seară frumoasă de primăvară, Domnul Isus împreună cu prietenii Săi, au intrat în casă ca să ia cina. Pe masă erau înșirate farfuri, pahare și pâine. Domnul a stat în picioare lângă masă și în jurul Lui au luat loc ucenicii. El a cerut binecuvântarea Tatălui peste bucatele de pe masă și peste sufletele ucenicilor Săi. Apoi s'au așezat la masă și au mâncat. Domnul le-a vorbit astfel: „Eu nu voi mai fi cu voi mult timp. Mă duc sus în ceruri la Tatăl, ca să vă pregătesc vouă și tuturor celor ce cred în Mine și Mă iubesc, un loc de bucurie și cunună de stele strălucitoare. Dar voi trebuie să mai rămâneți pe pământ, ca să spuneți și altor păcătoși să se pocăiască și atunci vor trăi și ei veșnic în ceruri cu Mine. Voi să vă iubiți unii pe alții, căci și Eu v'am iubit. Să iubiți și pe cei săraci și necăjiți, să ajutați pe cei bolnavi și să mângâiați pe cei întristați. Trebuie să fiți buni cu toți, ca ei să vadă că sunteți prietenii și frații Mei și copiii ai lui Dumnezeu”. Apoi Domnul S'a sculat dela masă, a mulțumit cu umilință lui Dumnezeu pentru hrana ce le-a dat-o și au ieșit afară în grădina cântând. Voi copii vă rugați la masă? Mulțumiți voi lui Dumnezeu pentru tot ce vă dă? Vreți să vă numească Domnul Isus prietenii Săi? Purtați-vă și voi ca și El. Atunci El vă va iubi.

Duminecă, 21 August.

Biserica lui Hristos, membrii ei

Textul: Faptele 2:37—47.

Cuv. de aur: Faptele 2:47.

EXPLICAȚIUNI: Textul nostru ne vorbește despre întâmplările din ziua de Rusalii când s'a pogorât Duhul Domnului peste ucenici. Petru tinuse o predică puternică, în care învinsese pe Iudei că au omorât pe Isus și dovedise că El a înviat din morți și că e Hristos Domnul. Aceste cuvinte folosite de Duhul Sfânt, au micșorat inima mulțimii și ascultătorii au venit la Petru și la ceilalți întrebându-i: „Fraților, ce să facem?” La sfatul apostolilor, ei au devenit ucenicii lui Isus și astfel s'a format prima biserică a lui Hristos.

Invățăvuri spirituale

1. IDEEA DE BISERICA ÎN NOUL TESTAMENT. Există două feluri de biserici după Noul Testament: una nevăzută, eternă și spirituală. Din ea fac parte toți cei născuți din nou, din toate timpurile, din toate țările, cei morți și cei vii, cei ce au fost, cei ce sunt și cei ce au să fie, cei din cer și cei de pe pământ. Capul acestei biserici este Hristos. Ea n'are organizație, n'are predicator, n'are clădiri și n'are nicio formă exterioară. Un alt fel de biserică în Noul Testament e grupul de credincioși dintr'un sat sau oraș, cari s'au unit împreună ca să lătească împărăția lui Dumnezeu pe pământ. În Biblie se găsesc numai aceste două feluri de biserici: una universală și alta locală.

Nu se găsește în Biblie biserici provinciale, naționale sau internaționale. Însă bisericile locale sunt datoare să conlucreze împreună pentru lățirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

2. MEMBRII BISERICII. În textul nostru ni se arată ce condiții trebuie să îndeplinească o persoană ca să devină un membru al bisericii:

a). „POCAIȚI-VA”. Aceasta e prima condițiune. Deoarece copiii mici nu se pot pocăi, ei nu pot fi membri în biserică. De aceea, calitatea de membru în biserică nu se moștenește. Ea nu trece dela tată la fiu. Fiecare om trebuie să intre în biserică pe baza pocăinței și a credinței în Isus Hristos. Deci, și copiii pocăiților trebuie să se pocăiască ei înșiși de păcatele lor și să fie născuți din nou, numai după aceea pot fi primiți ca membri în biserică. Să primești pe cineva ca membru în biserică, fără să dea dovada pocăinței, înseamnă să pângărești biserică lui Hristos, aducând lumea în ea.

b). BOTEZUL POCĂINȚEI. Aceasta e a doua condiție. Botezul numai atunci e valabil, când vine după pocăință.

c). PACATELE IERTATE. Pentru spune, că cei ce se vor pocăi și se vor boteza, vor primi iertarea păcatului. Aceasta înseamnă că, cei trei mii din ziua de Rusalii, au primit iertarea păcatelor îndată ce s'au pocăit și numai apoi au ajuns membri în biserică. În clipa în care ne pocăim, toate păcatele noastre din trecut sunt spălate prin sângele lui Isus Hristos. Și de aceea, toți membri bisericilor trebuie să fie curățit de fără-

delegile lor. A nu fi mântuit de păcatele tale, înseamnă a fi robit de ele, și un astfel de om nu poate să fie membru în biserică lui Hristos.

d). CERCETĂTORI AI BIBLIEI. Cei trei mii de membri noi din biserică primitivă, stăruiau în învățătura apostolilor. Aceasta înseamnă că ei se luptau să cunoască în amănunțime temeliele credinței pe care o îmbrățișaseră. Un membru al bisericii, care nu iubește și nu stăruiește în cercetarea Bibliei, este o povară pentru lucrul lui Hristos.

e). LEGĂTURA FRĂTEASCĂ. O altă condiție pe care au îndeplinit-o membrii bisericii din Ierusalim, a fost dragostea nouă care i-a legat unii de alții. Cei mai mulți dintre ei până acum nici nu se cunoscuseră deloc. Erau veniți la sărbătoarea Rusaliilor, din diferite părți ale lumii. Dar experiența comună a mântuirii prin credința în Hristos, i-a legat cu o iubire nouă unii față de alții. Această dragoste trebuie să existe între toți membrii bisericilor lui Hristos. Acci membri din biserică ce se urăse unii pe alții, sau sunt nepăsători unii față de alții, dovedesc prin aceasta că n'au gustat din iubirea lui Isus și că locul lor nu e aici, ci în ceata Satanei.

f). DARNICIA. Primii creștini au fost foarte darnici. Jertfa lui Hristos de pe cruce, prin care au fost mântuiți în dar, i-a făcut să se jertfească unii pentru alții. Membrii sgârșiți ai bisericilor, arată prin aceasta că, încă n'au prins duhul jertfei de pe Calvar și de aceea sunt sgârșiți. Ei vor merge în iad.

g). VENEAU REGULAT LA BISERICA. Aceasta e o altă condiție pe care o îndeplineau cu bucurie membrii primei biserici creștine. „Toți împreună erau nelipsiți dela templu, în fiecare zi”. Iubirea nouă primită în inimile lor mântuite, i-a atras spre închinăciune, spre ascultarea vestirii Cuvântului lui Dumnezeu și spre lauda comună adusă lui Hristos. Membrii cari nu vin regulat la biserică, dau cea mai bună dovadă că viața lor lăuntrică a răcit și că gândurile lor și plăcerea lor s'au îndreptat spre lume.

h). PREDICĂU EVANGHELIA. Fiecare membru al bisericii a fost un misionar. Fiecare dintre ei a știut că a găsit-leacul de vindecare pentru lumea ce se pierdea în jurul lor. Simțeau o nouă răspundere față de cei păcătoși. Dragostea lui Hristos îi fă-

cea să ia parte la lucrarea Lui de mântuire. Secretul progresului primilor creștini se găsește tocmai în această râvnă de a aduce sufletele la Hristos. Cum stau membrii bisericilor noastre în această privință? Cum stăm fiecare dintre noi?

INTREBĂRI: 1. Unde și când se petrec faptele istorisite în textul nostru? 2. Câte feluri de biserici există în Noul Testament? 3. Ce se înțelege prin biserică universală? 4. Ce se înțelege prin biserică locală? 5. Au existat biserici provinciale pe timpul apostolilor? 6. Cari sunt calitățile pe cari trebuie să le îndeplinească un membru al unei biserici locale?

CĂRȚI DE CITIT: Bisericiile Noul-Testamentale pag. 51—53. Credința și Misiunea Baptistă pag. 59—61.

Pentru copiii mici

Petru, prietenul Domnului, vorbea despre Domnul Isus tuturor. Pe când predica unei mari mulțimi de bărbați, femei și copii, mulți dintre ei văzându-se păcătoși, se pocăiau și primeau în inimă pe Domnul Isus. Plini de pace și bucurie se duceau pe la prietenii, rudeniile și vecinii lor, spunându-le ce mult ne-a iubit Dumnezeu. Mulți, cari credeau, mergeau pe la cunoscuții și vorbeau cu necunoscuții pe cari îi întâlneau. Le vorbeau tuturor despre Domnul Isus. Fiecare spunea cu bucurie celorlalți despre mântuirea sufletului său și se bucurau toți împreună. Se duceau în fiecare zi la biserică să se roage. Astfel, fiecare dintre ei era un predicator. Așa trebuie să fim și noi copii. Să spunem și celorlalți copii despre Domnul Isus și atunci El ne va binecuvânta pe toți. Biserica noastră se va umplea de credincioși din ce în ce mai mulți și nu vor mai fi atâția păcătoși. Toată lumea va lăuda pe Dumnezeu.

Duminecă, 28 August.

Biserica lui Hristos, conducerea ei

Textul: Matei: 23:8—12. Faptele 6:1—6; 13:1—3; Efes. 5:23—24.

Cuv. de aur: Matei 23:11.

EXPLICAȚIUNI: În primul text găsim o cuvântare a lui Hristos, ținută în săptămâna răstignirii, în templul din Ierusalim, prin care osândește drastic păcatele Fariseilor și Saducheilor. În al doilea text găsim alegearea celor șapte diaconi. Ei au fost

aleși de biserică din Ierusalim, la propunerea apostolilor. Al treilea text ne duce tocmai în Antiochia, unde această biserică misionară alege doi vestitori ai Evangheliei ca să-i trimită în țările păgâne. Ultimul text e o mică parte din marșul epistolei scrisă de Pavel, din închisoarea din Roma, către biserică din Efes.

Învățăturile spirituale

1. HRISTOS SINGUR E STAPANUL BISERICII. Există o învățătură care spune că Domnul și-a ales înlocuitorii pe pământ. Acest lucru nu e adevărat. În primul nostru text, Isus spune apăsut: „Unul singur este Învățătorul vostru: Hristos”. Iar în ultimul text Pavel spune Efesenilor: „Hristos este Capul bisericii, El mântuitorul trupului... biserică este supusă lui Hristos”. Pavel arată că biserică este o lucrare a lui Hristos. El a murit pe cruce pentru ea. Fiecare membru al ei e răscumpărat cu scumpul Său sânge. El a întemeiat-o. El i-a dat legile. Niciodată n'a dat altuia conducerea ei. De aceea, fiecare biserică creștină este datoare să se supună cu totul lui Isus Hristos, în tot ce privește credința ei, organizația ei, serviciile ei și viața de toate zilele a membrilor ei. El singur are puterea legiuitoare. Din acest punct de vedere, biserică lui Hristos este o organizație dictatorială. Fiecare credincios și fiecare biserică, trebuie să se supună cu totul poruncilor Lui, date în Biblie, și să nu modifice sau să scoată ceva din ele. Toți trebuie să le urmeze cu bucurie.

Aceasta înseamnă că în ședințele bisericilor, la întrunirile comitetelor, la conferințele reprezentanților bisericilor și cu ori care altă ocazie, când e vorba de lucrul și conducerea bisericii, trebuie să ne punem toți o singură întrebare: ce zice Domnul? Și când am găsit voia Lui s'o urmăm fără discuție și fără sovăire.

2. VOI TOȚI SUNTEȚI FRAȚI. În aceste cuvinte Domnul Isus arată egalitatea tuturor membrilor din biserică Sa. Predicatorul și membrul, tânărul și bătrânul, bogatul și săracul, învățatul și neînvățatul, au toți aceleași drepturi și aceleași datorii în biserică Domnului, pentru că pentru toți a murit Isus Hristos. Acesta înseamnă că în legăturile lor unii cu alții, membrii bisericii sunt organizați într-o democrație absolută.

3. „CEL MAI MARE DINTRE VOI

SĂ FIE SLUJITORUL VOSTRU". De aici reiese că, cei ce sunt aleși în vreo slujbă la biserică (păstori, diaconi, conducători, comitete, președinți, secretari, etc. etc.), toți aceștia nu sunt aleși să poruncească, — acest drept nu-l are decât Hristos, — ci să servească biserica Domnului. Deaceia, nimeni nu are dreptul să-și ia rolu de stăpân peste frații săi în Hristos.

4. **ALEGERILE PRIN VOTUL BISERICII.** (Faptele 6:1—6). E foarte interesant că apostolii nu și-au luat ei dreptul de a alege pe cei șapte diaconi, ci au spus bisericii: „Fraților, alegeți dintre voi 7 bărbați...” Aceasta arată că orice alegere în biserică lui Hristos, trebuie să fie făcută de întreaga biserică. Nu există nicio autoritate pe pământ, care să aibă dreptul să impună unei biserici un conducător pe care ea nu-l vrea.

5. **ALEGERILE SUB CĂLAUZIREA DUHULUI SFÂNT.** Alegerile din biserică din Antiochia (Faptele 13:1—3) sunt un model pentru noi. Da, aici a fost o alegere democratică. Toți membrii au luat parte la ea. Dar ei n'au vrut să ia o hotărâre înainte de post și rugăciune. „Duhul Domnului a zis: „Puneți-Mi departe pe Barnaba și pe Saul pentru lucrarea la care i-am chemat”. Și biserica a ascultat. Ferice de acea biserică creștină, care face alegerile pe genunchi, care caută și ascultă de șoapta Duhului.

INTREBĂRI: 1. Cine e capul bisericii? 2. Și-a ales Hristos vrodată vreun înlocuitor? 3. Dovedește că toți membrii bisericii sunt egali? 4. Arată cum, în legătura ei cu Hristos, biserica e o organizație dictatorială și în relațiile membrilor unii cu alții e o democrație absolută! 5. Care e însărcinarea tuturor celor aleși de biserică? 6. Cum au fost aleși cei șapte diaconi? 7. Ce învățăm din alegerile din Antiochia?

CĂRȚI DE CITIT: Bisericile Nou-Testamentale pag. 51—53. Credința și Misiunea Baptistă pag. 59—64.

Pentru copiii mici

Dumnezeu nu iubeste pe oamenii mândri și îngâmfați. Isus ne-a spus ce noi cu toții suntem frați și trebuie să ne iubim așa cum se iubesc și se ajută între ei frații. El a spus ca să iubim și pe aproapele nostru. Știți voi copiii cine e aproapele nostru? Aproapele nostru e ori care om sau copil, care e lipsit de ceva și are nevoie de

ajutorul nostru și pe care noi îl putem ajuta. Aproapele nostru poate să fie un vecin de al nostru, sau un necunoscut din altă țară, care cere ajutorul nostru și pe care noi din puterile noastre îl putem ajuta. Și aceștia sunt frații noștri. Și pe aceștia trebuie să-i iubim. Cei flămânzi, cei setoși, cei săraci, cei bolnavi și întristați sunt aproapele și frații noștri. Domnul ne-a iubit pe toți și ne-a lăsat o ultimă poruncă, ca să ne iubim și noi unii pe alții. Trebuie să fim sprijinul celor slabi și medicul celor bolnavi. Dumnezeu: îi iubeste și pe ei tot așa de mult ca și pe noi.

Duminecă, 4 Septembrie.

Curajul lui Iosua

Textul: Iosua 1:1—18; 3:1—17.

Cuv. de aur: Iosua 1:9.

EXPLICAȚIUNI: Intrarea poporului lui Israel în Canaan s'a petrecut la anul 1451, înainte de Hristos. Înainte de trecerea Iordanului, Israel se găsea în partea de răsărit a acestui râu, în partea de sus a Mării Moarte. În promisiunea pe care i-a dat-o Dumnezeu lui Iosua, se cuprinde o țară foarte mare. Ea se întinde dela munții Liban la mieznoapte, până în pustiul Paran, la miezăzi. Și dela Marea Mediterană până la pustiul Arabiei. Israel însă, n'a eucărit niciodată tot ce i-a dat Dumnezeu. Totdeauna Dumnezeu dă mai mult oamenilor de cum ei sunt gata să primească. În partea de răsărit a Iordanului s'au așezat semințiile: Ruben, Gad și jumătate din Manase. Poporul lui Israel a trecut Iordanul prin partea de mieznoapte a Mării Moarte, drept în fața Ierihonului. Trecerea s'a făcut în timpul secerișului, prin Aprilie, sau Mai, când Iordanul dădea peste maluri. În acea vreme, zăpezile de pe Liban și Hermon se topeau și făceau ca apele Iordanului să crească foarte mult. Localitățile Adam și Tartan, unde s'au oprit apele, se găseau la vreo 45 km. în sus pe Iordan, iar Marea Câmpiei, care este Marea Sărată, este tot una cu Marea Moartă. (Vezi harta).

Învățători spirituale

1. **PREGĂTIREA LUI IOSUA.** Iosua se trăgea din seminția lui Efraim. Viața lui se împarte în trei părți. Prima parte a trăit-o în Egipt. Aici a stat poate vreo 40 de ani. Desigur a fost și el rob ca și frații săi. Se

presupune că a slujit și în armată întrucât a fost comandant militar pri-ceput. A doua parte a vieții sale a trăit-o în pustiu. Aici a condus lupta împotriva Amalechiților. După aceasta el devine ajutorul lui Moise. De bună seamă, tovarășia de 40 de ani cu acest om sfânt al lui Dumnezeu, a avut o influență covârșitoare asupra vieții tânărului Iosua. El a mers cu Moise în munte spre a se întâlni cu Dumnezeu. El a fost unul dintre cei 12 spioni. Din această pricină Iosua a fost fericit. Nu există mai mare ferici-re pentru un tânăr decât să fie sub influența și la preioarele unui om mare al lui Dumnezeu. Influența oame-nilor mari ai lui Dumnezeu asupra tinerilor este nespus de preioasă. Așa a crescut Elisei și Timotei. A treia parte a vieții lui, Iosua a trăit-o în Canaan. În vreo șapte ani a cucerit întreagă Palestina, nimicind 31 de regi mici. După ce a împărțit țara între semințiile lui Israel, și-a așezat locuința la Timna-Sera, în Țara lui Efraim, între Betel și Sechem. La sfârșitul vieții a ținut două cuvântări mari în fața poporului lui Israel. A murit la 110 ani.

Iosua a fost un mare general, un om sfânt al lui Dumnezeu. Unul care și-a sacrificat toată viața în slujba lui Iehova. Nu găsim nici-o pată pe caracterul său. El e o pildă inspira-toare pentru noi.

2. DUMNEZEU INCURAJEAZA PE IOSUA. În fața dușmanilor mulți, cari o să-l întîmpine, Dumnezeu încurajează pe Iosua asigurându-l de ajuto-rul Său. Domnul știe totdeauna greu-țările prin cari noi avem să trecem și deaceea vine în ajutorul nostru ca să ne încurajeze.

3. IOSUA TREBUIE SĂ LUCREZE DUPĂ CARTEA LEGH. (v. 7—9). Ace-ste cuvinte ne arată că numai atunci putem spera în ajutorul și binecu-vântarea Domnului, când urmăm în-tru totul cuvintele Sale.

4. TOVARĂȘIA LUI DUMNEZEU. (v. 9). Cea mai mare promisiune pe care o dă Dumnezeu lui Iosua și pe care o poate da cuiva, este că va fi cu el. Nu se poate să fii biruit de pu-terile păgâne ale Canaanților, când ai de tovarăș pe Dumnezeu.

INTREBĂRI: 1. La ce dată a intrat Israel în Canaan? 2. Ce granițe a fixat Dumnezeu pentru țara lui Israel? 3. Pe unde a trecut Israel Iordanul? 4. Arată cele trei locuri unde și-a petrecut Iosua viața! 5. Care a fost

cea mai mare binecuvântare a sa în pustiu? 6. Care a fost cea mai mare promisiune pe care i-a dat-o Dum-nezeu?

CĂRȚI DE CITIT: Inima Vechiului Test. pag. 72—74.

Pentru copiii mici

După ce a murit Moise, în locul lui a fost ales Iosua, un tânăr credincios și plin de putere. El era supus po-runcilor lui Dumnezeu, deaceea Dum-nezeu i-a promis că va fi cu el du-păcum a fost și cu Moise. Iosua a adunat pe Evrei la un loc și le-a vor-bit așa: „Moise e mort. Dar Dum-nezeu nu ne-a uitat. Mergeți la corturi-le voastre și vă pregătiți hrană pen-tru trei zile, căci Domnul a zis că vom trece râul mare Iordan, în țara cea frumoasă pe care ne-a promis-o”. Tot poporul s'a pregătit, împachetân-du-și tot avutul și așteptând porunca lui Iosua. Iosua a așezat în fruntea poporului chivotul, în care se păstrau tablele de piatră, pe cari a scris Moi-se poruncile lui Dumnezeu. Preoții duceau chivotul înainte. Când au a-juns la malul apei, Dumnezeu a po-runcit ca apa Iordanului să se des-pice în două. Preoții au intrat întâi și s'au oprit la mijloc. Tot poporul a trecut înainte pe celalalt mal. Atunci Iosua a poruncit la doisprezece voi-nici, să ia fiecare câte o piatră mare pe umăr și să-l ducă la mal. După ce au trecut toți, au ieșit și preoții cu chivotul. Apa râului imediat s'a re-întors la locul ei. Poporul uimit, a lăudat pe Dumnezeu și s'a bucurat mult că, un Dumnezeu atât de puter-nic și plin de dragoste și grijă, e Conducătorul lor. Din cele 12 pietre au ridicat un altar, ca semn de adu-cere aminte a intrării lor în țara fru-moasă.

Duminecă, 11 Septembrie.

Crușarea Gabaoniților

Textul: Iosua 9:3—27.

Cuv. de aur: Romani 12:21.

EXPLICAȚIUNI: Gabaonul se găsea la apus de Ierihon. Marea cea Mare despre care e vorba în textul nostru, este Marea Mediterană. Gabaoniții au venit la Israel după cucerirea cetății Ai. Burdufurile erau niște vase de purtat vin, făcute din piele. Israel se găsea la Ghilgal, localitate așezată între Ierihon și Iordan, atunci când Gabaoniții au venit la el.

Invătățuri spirituale

1. MINCIUNA. Aceasta a fost o uenealtă cu care au încercat să scape Gabaoniții. De fapt ei au mințit multe minciuni deodată, pentruca să poată duce în rătăcire pe copiii lui Israel. Dumnezeu a pedepsit păcatul lor. Gabaoniții erau niște păgâni cari nu cunoșteau deloc legea lui Dumnezeu.

Salut orientat

Ce trist e să auzi mințind pe cei ce au în mâinile lor toată Biblia, de care Gabaoniții nu știau nimic. Să obișnuiești să mințiești, înseamnă să te unești cu diavolul. Noul Testament ne mărturisește că minciinosii vor merge în iadul de arde cu foc. Ucenicii lui Isus nu trebuie numai să nu mințescă, ci trebuie să fie cei mai viteji apărători ai adevărului. Anania și Saffira au fost nimiciți de Dumnezeu, pentru o minciună. Aceasta arată cât de tare urăște Dumnezeu acest păcat. Deaceia trebuie să ne învățăm cu toții să spunem adevărul, în orice împrejurări și oricât ne-ar costa.

2. „N'AU INTREBAT PE DOMNUL”.

Copiii lui Israel au fost prinși în cursa întinsă de Gabaoniți, pentrucă s'au bizuit pe înțelepciunea lor și n'au căutat care e voia Tatălui a crește. Toți conducătorii poporului lui Dumnezeu sunt ispițiți să facă acest păcat. În ședințele bisericilor, în întrunirile comitetelor, în viața de toate zilele, ucenicii Domnului sunt ispițiți să se bazeze pe înțelepciunea lor. Ei însă totdeauna dau greș când sunt biruiți de această ispită. Ce trist sună aceste cuvinte: „Ei n'au întrebat pe Domnul!” Și e dureros că acest lucru e adevărat de multe ori.

3. CAPETENIILE ȘI-AU TINUT CUVANTUL. Totuși căpeteniile lui Israel au avut o parte bună. Ei și-au ținut făgăduința. N'au mințit ca și Gabaoniții. Ei puteau spune că, dacă Gabaoniții i-au înșelat pot și ei să nu mai respecte jurământul dat. Dar au

simțit în sufletele lor ceea ce a spus psalmistul mai târziu: „Cel drept, chiar dacă a jurat în paguba sa, nu și schimbă cuvântul”. Să fim și noi astfel de oameni. Cât de mult îi place lui Dumnezeu și cât de respectat e de oameni cel ce își ține cuvântul cu orice preț. Aceasta înseamnă înțai, că trebuie să fii atent la ce promiți. Să nu faci făgăduințe pripite. Să nu te angajezi la lucruri pe cari nu le poți sau nu vrei să le faci. Și iarăși, dacă ai promis odată, să te ții de cuvânt cu orice preț și cu sinceritate. Să mergi drept. Să știe lumea că da al tău e da, și nu al tău e nu. Cât de mare lipsă are lumea astăzi de astfel de oameni!

4. PEDEAPSA GABAONIȚILOR A CONTINUT ÎN EA ÎNDURARE.

Așa pedepsește Dumnezeu, cu pedepse cari să ne aducă mai aproape de El. A fost greu pentru ei să care apă și să taie lemne toată viața. Dar fericirea lor a fost că au cărat apă și au tăiat lemne pentru altarul Domnului. Aceasta i-a făcut să stea aproape de sanctuarul sfânt. Au fost mai aproape de prezența Domnului și de vestirea legilor Lui. Orice pedeapsă trimisă de Dumnezeu aici pe pământ, conține în ea îndurare. Scopul ei e să ne aducă mai aproape de altarul Domnului. Numai în ziua judecării, pedeapsa nu va mai conține milă deloc.

INTREBARI: 1. Unde se găsea Gabaonul? 2. Prin ce mijloc au înșelat Gabaoniții pe Israel? 3. Care a fost greșala căpeteniilor lui Israel? 4. Care e isvorul Minciunii? 5. Ce pedeapsă vor primi minciinosii? 6. Ce se întâmplă când nu întrebăm pe Domnul? 7. Ce lucru bun au făcut căpeteniile lui Israel? 8. Dece e bine să ne ținem de cuvânt? 9. Ce îndurare a conținut în ea pedeapsa dată Gabaoniților?

Pentru copiii mici

Evreii erau foarte veseli și mulțumiți că Dumnezeu i-a scos din robie, și i-a adug într'un chip așa de minunat în țara făgăduită. Era așa de frumos pe acolo! Iarbă verde, presărată cu flori colorate, grâul galben copt, păsărele voioase ce ciripeau și sburdau prin văzduhul senin. Se simțeau așa de bine prin locurile frumoase, pregătite de Dumnezeu pentru ei. Copilașii alergau prin iarbă după flu-

turi cu aripi lucitoare și culegeau floricele gungăse. Toate inimile înălțau rugăciuni de mulțumire către Tatăl cereșe.

Dar despre venirea lor în țară și despre minunile pe care le-a săvârșit Dumnezeu cu ei, au auzit și popoarele cari locuiau în țara Canaan. Și s'au înspăimântat. Vrând să-și scape viața s'au hotărât să se folosească de o minciună. Au trimis la Iosua oameni, cari să facă cu ei o înțelegere că nu-i vor ucide, ei vor fi prieteni cu ei. Iosua i-a crezut și le-a promis că nu-i va nimici. Dar Dumnezeu nu iubește minciuna. Acest popor era păgân și se închina la idoli eiopliși din piatră, pe cari Dumnezeu și Iosua i-a pedepsit ca să fie servitori cari să ducă apă și să taie lemne pentru Templul Domnului.

Duminecă, 18 Septembrie.

Așezarea în Canaan

Textul: Iosua 14:6—15; 18:1—10.

Cuv. de aur: Psalmul 33—12.

EXPLICAȚIUNI: Ar fi bine ca fiecare învățător al școlii duminicale să ceară elevilor din clasa lui, să copieze pe o hârtie, harta cu împărțirea celor 12 seminții, care se găsește la sfârșitul Bibliiei. Acel elev din clasă, care va face harta mai frumoasă, să primească un dar. Pe hartă să fie arătat locul unde e așezat fiecare seminție și să fie scris numele seminției. Nu e nevoie să fie puse toate satele și orașele. E destul numai una sau două mai mari la fiecare seminție.

În lecțiunea noastră găsim pe Caleb, fiul lui Iefune, luând în stăpânire Hebronul. Caleb fusese unul dintre cei 12 spioni cari fuseseră trimiși să cerceteze țara Canaanului. El fusese acela care a spus că țara aceasta poate fi cucerită. Acum el cere de la Iosua, să-i dăruiască orașul de care se speriaseră mai tare fiii lui Israel, în pustiul dela Cades-Barnea. Hebronul se găsește la apus de Marea Moartă (vezi harta) și era una dintre cele mai vechi cetăți din lume. Aici locuiau fiii lui Anac, cei ce speriaseră pe Israel. În al doilea text găsim Israelul adunat la Silo, o localitate puțin mai la nord de Betel. Aici Iosua împarte prin sorți la sapte seminții, 7 părți din țara Canaanului.

Învățăturile spirituale

1. VIAȚA LUI CALEB. Caleb a avut un suflet mare. El a văzut ca și celelalte iscoade că, popoarele cari locuiau în Canaan erau puternice. Dar a avut încredere deplină în mâna puternică a lui Dumnezeu. Mai mult, el a fost gata să stea lângă Dumnezeu împotriva mulțimii. Chiar atunci când adunarea vorbea să-l ucidă cu pietre, el a stat singur lângă Domnul, înfruntând-o. Nu e ușor să stai singur lângă Dumnezeu și lângă adevăr când toate lumea e împotriva ta și când chiar frații tăi vreau să te omoare cu pietre. Deaceea Caleb a fost un erou în tinerețea sa. Urmarea a fost că el a avut o bătrânețe fericită. În lecțiunea noastră îl găsim de 85 de ani cu părul alb și cu ținuta gârbovită. El privește îndărăt spre tinerețea lui și nu vede nimic de ceace i-ar părea rău. Când vorbește despre întoarcerea sa cu iscoadele, el spune: „...am adus știri așa cum îmi spunea inima mea curată”. Ferice de bătrânul care poate spune așa ceva despre tinerețea lui. Și iarăși când vorbește despre tovarășii săi, cari au tăiat inima poporului, el adaugă fericit: „...dar eu am urmat în totul calea Dumnezeului meu”. E natural ca o tinerețe curată și trăită pe calea Domnului, să aducă o bătrânețe fericită. Deaceea când privește în prezent, Caleb se umple de fericire. Visul său s'a împlinit. Credința sa în Dumnezeu n'a rămas de rușine. Faptele i-au dat dreptate. Israel a cucerit Canaanul. De rușine au rămas cei ce n'au crezut și ale căror oase zac în pustiurile Paranului. Caleb spune că e tot așa de tare ca și când a fost de 40 de ani. Tare în corp, tare în credință, tare în supunere față de Dumnezeu. Ferice de bisericile cari au membri ce seamănă cu Caleb.

INTREBĂRI: 1. Cine a fost Caleb? 2. Unde a fost el trimis de Moise? 3. Care a fost deosebirea între el și celelalte iscoade? 4. Dece a crezut el că Israel va putea cuceri Canaanul? 5. Câți ani are Caleb în lecția noastră? 6. Ce învățăm din viața lui Caleb?

Pentru copiii mici

• Domnul a fost cu Evreii și, le-a ajutat să isgonască și să nimicească pe păgânii, cari locuiau țara.

Vă spun acum o istorioară frumoasă despre un tânăr, care a fost trimis de Moise, să vadă cum e țara pe care

le-a promis-o Domnul. Evreilor le-a fost frică să intre în țară, deaceia Moise a trimis 12 oameni tineri cari să aducă vești. Printre ei era și Caleb. Când au intrat în țară, au văzut că e frumoasă, cu câmpii verzi, păduri, grâu frumos și struguri mari și dulci. Au rupt un strugure mare și frumos și l-au dus în tabăra Evreilor. Toți au spus că țara e frumoasă, dar are locuitori puternici cari îi vor ucide pe Evrei. Caleb s'a supărat pe ei, a ieșit înaintea lor și a strigat: „Nu vă temeți. Dumnezeu e cu noi și împotriva lor. Cu ajutorul lui Dumnezeu vom cuceri țara”. Pentru curajul lui, Dumnezeu i-a promis ținutul de unde a luat strugurele. După ce s'au așezat în țară, Iosua și-a adus aminte de făgăduința dată lui Caleb și i-a dat partea pe care a meritat-o pentru inima lui curată și pentru curajul său.

Duminică, 25 Septemvrie.

Chemarea lui Ghedeon

Textul: Jud. 6:1—27;

Cuv. de aur: Psalmul 32:11.

EXPLICAȚIUNI: Ghedeon a trăit pe la 1250 înainte de Isus Hristos. Madianii și Amalechii, împreună cu fiii răsăritului, ceea ce înseamnă fiii pustiurilor din răsărit, formau toți

Statuia zeului Baal

laolaltă niște bande cari cutreerău pustiurile Paranului și ale Arabiei, pustiind tot ce găseau în calea lor. Scriitorul Judecătorilor ne dă o descriere îngrozitoare despre jaful și prăpădul ce-l făceau ei în Israel. (V. 3—6). Nu știm cine a fost proorocul din versetul 8 care a mustrat pe Israel. Ofra, locul unde trăia Ghedeon, se găsea aproape de Sechem. Ghedeon

bătea grâul în teasc, adică îl treera prin imblătire, ca să-l ascundă de Madianii, când a venit ingerul la el. Din capitolul 8:9, vedem că Madianii au omorât pe mai mulți frați de trup de ai lui Ghedeon. De bună seamă acest lucru trebuie să-l fi făcut să se frământa mult în sufletul său.

Invățătură spirituală

1. CE NU PLĂCEA DOMNULUI. Aceasta nu făcui Israelii. Păcatul totdeauna ne desparte de Dumnezeu și ne răpește ajutorul Său. El totdeauna duce la robie. Israelii când au început să păcătuiescă, au ajuns jefuiți de aceste hoarde sălbatice ale pustiurilor. Când o biserică de a lui Hristos, de astăzi, păcătuiește o jefuiește altfel de hoarde: certurile, partidele, lupta după întâietate, răceala spirituală, plecarea lui Isus dintre ei etc., etc.

2. AU STRIGAT CĂTRE DOMNUL. Cât de rău e omul și cât de răbdător e Domnul. Istoria lui Israel se reduce toată la câteva cuvinte: „Copiii lui Israel au făcut ce nu plăcea Domnului... Israel a ajuns foarte nenorocit și a strigat către Domnul”. Atunci Domnul a trimis Israeliiților scăpare. Aceasta înseamnă că ori de câte ori le-a mers Israeliiților bine, au uitat de Dumnezeu și s'au îndreptat spre păcat. Ei n'au învățat din întâmplările din trecut, că păcatul e urmat de robia strănilor. Abia în strămtorare au strigat din nou către Domnul. Totuși mila Domnului nu s'a gălat niciodată pentru Israel. Ori de câteori au strigat către El, dealungul veacurilor, au găsit totdeauna o ureche deschisă și o inimă miloasă.

3. DOMNUL ESTE CU TINE, VI-TEAZULE!”. Ce ciudat e că Domnul era cu Ghedeon fără ca el să știe. De multe ori Domnul e aproape și de noi însă nu-L vedem. Iarși e interesant că Domnul a avut mai multă încredere în Ghedeon, decât a avut el în sine. El nu știa că e viteaz și că poate face lucruri mari. Dar Domnul îi descoperă acest lucru. Totdeauna când descoperim pe Domnul, primim o nouă încredere în noi înșine. Găsim că, putem face minuni mari prin puterea lui Hristos.

4. ÎNȚAI VINE CURĂȚIREA PĂCATULUI ȘI APOI BIRUINȚA. Domnul cere lui Ghedeon să nimicească chipul lui Baal din familia sa. În căle familii există și azi chipul lui Baal!

Familia are un zeu la care se închină. Poate e averea, poate e cinstea lumii, poate sunt plăcerile. Dar acest idol trebuie sfărâmat înainte ca Domnul să poată binecuvânta această familie.

INTREBĂRI: 1. Cine erau Madianiții? 2. Pe ce vreme a trăit Ghedeon? 3. Descrie jaful pe care Madianiții îl făceau în Israel. 4. Dece a pedepsit Dumnezeu pe Israel? 5. Putem noi câștiga biruință înainte de a se scoate păcatul dintre noi?

CĂRȚI DE CITIT: Inima Vechiului Testament pag. 92.

Pentru copiii mici

Evreii erau de mult timp în țară. Dar au uitat pe Dumnezeu care le-a dat o țară atât de bogată și s'au închinat la idoli păcătoși. Domnul a trimis un popor păgân, care a intrat în țară, a ocupat-o și a jefuit-o. Evreii

nu aveau ce mânca, deoarece păgânii, le gecerau grâul și le culegeau fructele. Erau foarte necăjiți. Dumnezeu avu milă de ei și nu i-a uitat niciodată. Într-o familie de evrei, era un tânăr, cel mai mic dintre frații lui, dar și cel mai credincios și mai curajos. Văzând că părinții și frații lui flămânzesc, a ieșit pe ascuns în câmp, s'a dus la ogorul lor și a început să culeagă spice coapte și să le bată ce să scoată boabele. Pe când culegea, a văzut sub un copac un înger strălucitor. Ingerul i-a spus: „Ghedeon, Dumnezeu te-a ales ca să scapi pe poporul evreu de sub robia rușinoasă și să dăruiești și să arzi idolii păgâni. Mergi și-ți adună oștasi tineri și viteji, cu cari să bați pe păgâni”. Ghedeon a știut acum că Dumnezeu l-a trimis să scape pe Evrei din robie. A ascultat cu bucurie și a pornit să îndeplinească voia Domnului.

LECȚIUNILE SOCIETĂȚILOR FEMEILOR

De Mrs. A. T. Robertson, traduse de Earl Truța

El a făcut — dar tu?

Lecțiunea pentru luna Iulie

1. Isus a iubit pe dușmanii Săi și S'a rugat pentru ei.

Faci și tu la fel?

Isus zicea: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!” Luca 23:34.

2. El s'a bucurat, cu toate că nici nu avea unde să-și plece capul.

Dar tu?

Isus i-a răspuns: „Vulpile au vizuini, și păsările cerului au cuiburi; dar Fiul Omului n'are unde-și odihni capul” Matei 8:20.

3. El s'a dus între cei săraci și umili, să-i aducă la Dumnezeu.

Faci și tu la fel?

„De acolo, Isus a mers mai departe, și a văzut pe un om, numit Matei, șezând la vamă. Și i-a zis: „Vino după Mine”. Omul acela s'a sculat și a mers după El”.

„Pe când ședea Isus la masă, în casă, iată că au venit o mulțime de vameși și păcătoși, și au șezut la masă cu El și cu ucenicii Lui”.

4. El S'a lipsit pe Sine însuși de orice confort sau posibilitatea unei vieți ușoare, pentruca alții să găsească odihnă în sufletele lor tulburate.

Faci și tu la fel?

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă”. Matei 11:28.

5. El S'a bucurat când toți L-au părăsit și au fugit. Dar tu, cum faci?

„Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit”. Matei 26:56.

6. Când Isus a întâlnit pe cineva, i-a vorbit despre lucrurile eterne. Faci și tu la fel?

„Drept răspuns, Isus i-a zis: Dacă ai fi cunoscut tu darul lui Dumnezeu și Cine este Cel ce-ți zice: Dă-mi să beau!, tu singură ai fi cerut să bei, și El ți-ar fi dat apa vie”. Ioan 4:10.

7. Acel care a zis: „Oamenii vor da socoteală de orice cuvânt nefolositor, pe care-l vor fi rostii”, nu a intrat în vorbiri nebune sau nefolositoare. Matei 12:36. Dar tu?

„Să nu se audă nici cuvinte por-

coase, nici vorbe nechibzuite, nici glume proaste, cari nu sunt cuvîncioase; ci mai de grabă cuvinte de multumire". Efeseni 5:4.

8. Isus a zis: „Rugați-vă ca să nu cădeți în ispită”, și El S'a rugat mult, de multe ori, nopți întregi. Faci și tu la fel?

„Vreau dar ca bărbații să se roage în orice loc, și să ridice spre cer mâini curate, fără mânie și fără îndoieli”. I Timotei 2:8.

9. Isus a fost așa de mult predat în rugăciune pentru o lume pierdută, încât S'a rugat „fiind în agonie”. Te rogi și tu la fel?

„A ajuns într'un chin de moarte și a început să Se roage și mai fierbinte; și sudoarea I se făcuse ca niște picături mari de sânge, cari cădeau pe pământ”. Luca 9:26.

„Căci de oricine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele, se va rușina și Fiul Omului de el, când va veni în slava Sa și a Tatălui și a sfinților îngeri”. Luca 9:26.

Intrebări pentru cercetare de sine

lecțiunea pentru luna August

În anul 1938, surorile baptiste din America, serbează aniversarea a 50 de ani dela organizarea lor. În luna Mai, delegatele din 18 state, s'au adunat pentru această serbare, în Richmond, Virginia, unde, în 1888 s'a organizat Uniunea Femeilor.

Chiar din toamnă s'au început pregătirile pentru ocazia aceea mare din Mai și pentru lucrul de peste tot anul. Dorința conducătoarelor e ca, sutele de mii de surori să crească în viața lor spirituală. Ele sunt rugate să urmeze sfatul lui Pavel.

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință” II Corinteni 13:5.

Sora James, care prin darul surorilor, ne-a dat Școala Noastră de Fete

din București, a pregătit o serie de întrebări, cari ne vor ajuta la această încercare de sine. Să ne unim cu ele!

Credința personală și dezvoltarea.

1. Când mă gândesc la perfecția lui Isus, simțesc eu că sunt păcătoasă și că am nevoie de iertare și ajutor? I Petru 2:22.

2. Am eu o bucurie mereu crescândă și o continuă încredere în El ca Mântuitor? Ioan 15:11. II Timotei 1:12.

3. M'am predat Lui într'adevăr, ca Domnului vieții mele? Luca 6:46—49.

4. Sunt eu stăruitoare în obiceiul legăturii regulate cu Dumnezeu? Isaia 40:31.

a) Citesc eu cu înțelegere cuvântul Lui, zilnic? Faptele 17:11.

b) Am eu timp pentru rugăciunea personală, pe care să-l petrec singură cu El, zilnic? Luca 18:1; Matei 6:5—6.

5. Mă ajută pe mine religia mea:

a) să înțeleg bine valoarea adevărată a vieții? Isaia 55:8—9.

b) să am curaj să înfrunt problemele vieții creștine? I Petru 3:13—17.

c) să stau în contra ispitei? Efeseni 6:10—18.

6. Citesc eu viața lui Isus, încât pot să judec care ar fi atitudinea Lui față de toate împrejurările? I Corinteni 2:14—16.

7. Simțesc eu mereu mai mult nevoile altora? Marcu 6:32—37.

8. Sunt eu convinsă că Isus e în stare, și numai El, să vindece bolile lumii acesteia? Matei 11:2—6.

9. Cred eu în biruința finală a Evangheliei lui Isus? Filipeni 2:9—11.

10. Ce dovadă există în viața mea că El locuiește în mine și eu în El? Ioan 15:4—5.

Credința mea în legătură cu alții

1. Mă trimite credința mea să servesc cu bucurie și putere? II Tesalonicenii 1:11—12.

2. Spiritul lui Hristos mă face să servesc cu iubire pe alții? Matei 20:25—28.

Sunt eu:

a) răbdătoare și bucurătoare să servesc pe cei săraci, pe cei bătrâni și pe cei nenorociți? Matei 25:35—36.

b) lipsită de prejudecăți în ce privește clasele sociale, națiunile și rasele? Faptele 10:27—28.

c) lipsită de invidie și gelozie? I Corinteni 13:4—5.

d) răbdătoare când sunt criticată? Efeseni 4:31—32. Proverbele 15:1.

3. Sunt eu îngrijorată adânc de acet cari nu-L cunosc pe Hristos, — cei îndepărtați — cei de aproape? Ioan 4:35—36. Matei 9:38.

a) Ce influență am eu în a aduce pe alții la Hristos? I Corinteni 11:1.

b) Incerc eu în mod personal să aduc pe alții la Isus? Dacă nu, de ce nu? Psalm 51:12—13. Daniel 12:3.

4. Ajut eu tineretul prin învățătură și exemplu, să-și zidească caracterul creștin?

a) ajut eu acasă? la adunare? în comună? Deuteronom 6:7—9.

b) am eu oră de rugăciune în familie? 2 Timotei 1:5; 2 Timotei 3:14—15.

5. Caut eu să întrebuintez fiecare legătură cu alții, pentru Hristos, printr-o viață curată și prin vorbirea mea? Evrei 6:1—12. Proverbele 25:11.

*Credincioșia mea**1 — Ca membră în biserică*

1. Ce se poate zice de sinceritatea și viața mea, ca membră? Apocalipsa 3:15—16.

2. Ce contribuție fac eu la viața bisericii?

a) mă rog eu în mod special pentru ea, pentru păstor, pentru comitet? Coloseni 4:12—13.

b) mă duc eu regulat la serviciul divin? Psalm 26:8.

c) Incurajez pe alții să ia parte la ei? Evrei 10:25.

d) Ce eforturi fac eu să aduc membri noi și să aduc înapoi pe cei ce nu lucrează? Mica 4:2.

e) Contribuie eu la unitatea și fericirea mutuală a membrilor? Pîlimon 20.

f) Darurile mele materiale sunt o expresie a devotării mele față de Hristos? Marcu 12:41—42.

3. Știu eu ce procent dau în lucrul Domnului din venitul meu? Studiat-am chestiunea zecuielii cu o minte deschisă și cu o dorință mare de a cunoaște și a face voia lui Dumnezeu? Ioan 6:17—18.

4. Dau eu primul loc lui Hristos și bisericii Sale, în viața mea? Matei 6:33.

5. Sunt eu informată despre lucrul Impărăției Sale? Citesc eu literatura creștină? I Timotei 4:13.

6. Am contribuit eu la misiunea care se face în alte părți ale țării? În străinătate? Matei 28:19—20.

„Căci noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu”. Corinteni 3:9.

„Caută să te înfățișezi înaintea lui Dumnezeu ca un om încercat, ca un lucrător care n'are de că să-i fie rușine.” 2 Timotei 2:15.

*Avraam ca exemplu**Lección pentru Inna Septembrie*

Personalitatea include inteligență, caracter, temperament și experiență. În toate acestea David și Iosif și alți câțiva, ne sunt foarte bine cunoscuți. Personalitatea lui Avraam este pietată în modul cel mai simplu, numai în câteva linii izbitoare — fiecare trăsătură însă, e un exemplu pentru noi.

1. *Credință*. Pentru Iudei el este „Părintele Avraam”, pentru mahomedani, „Părintele celui Credincios”. Și unii și alții, țin la el ca la posesiunea lor specială. Dar Pavel, în epistolele către Romani și Galateni, dovedește că, „acei cari sunt în credință, sunt fiii lui Avraam”, acel minunat Avraam care „s'a încrezut în Dumnezeu, și aceasta i s'a socotit ca neprihănire” care, „a nădărdit împotriva oricărei nădejdi”. „El nu s'a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci, întărit prin credința lui, a dat slavă lui Dumnezeu”. Și o astfel de credință este o binecuvântare pentru noi, cei cari credem în Isus. Unii, câteodată, cred că Pavel se contrazice cu Iacob, cu privire la credința lui Avraam, dar aceasta nu e adevărat. Iacob spune, că credința se va exprima prin ascultare. Pavel pune în contrast credința cu ritualismul în sine însuși. Canon Liddon zice: „Dă credinței tale prilejul să crească... Dacă un om are convingere serioasă, el va face încercări cari vor încerca tăria credinței sale: și aceste încercări, aducând mai multă putere, vor adânci și lărgi convingerea lui... Noi vom învăța lecțiunile eternității chiar în aceste ore ale timpului.” Astfel Avraam a văzut țara promisă.

2. *Altarul familial al lui Avraam*. Adam și Eva și Noe deja au dat exemplu. Avraam a fost numit: „Pionierul cel mare”. Unii dintre noi au părăsit acest obicei, dacă, cândva l-au avut. Nu așa a făcut Avraam. Marele misionar în Africa, Dan Crawford, ne povestește o istorioară fermecătoare, despre prima oră de rugăciune din junglă (pădure), pe care a avut-o cu tânăra lui mireasă, imediat după ce au venit din Anglia. Ei

au citit despre călătoriile lui Avraam. Repede, cu iscusința ei de femeie, ea a băgat de seamă, „privește, el s'a oboseit mai mult cu altarul său decât cu casa sa. El a așezat cortul său; el a zidit altarul său”. Poate de aceea el a putut să găzduiască așa ușor chiar pe ingeri. Ori, cine altul în Vechiul Testament, nu s'a umplut de frică atunci când a găsit că a vorbit cu un inger? Nu însă Avraam. În instrucțiunea lui religioasă el a fost activ. Fiii lui și urmașii lor, au înțeles ideea că, există un singur Dumnezeu, că Dumnezeu este Dub, că Dumnezeu poate și chiar vorbește cu oamenii.

3. *Avraam mijlocilor*. Pe lângă altarul familiar, a fost credința în promisiunile lui Dumnezeu și ascultarea chiar până acolo, încât să jertfească pe unicul fiu Isaac. Acestea au făcut pe Avraam „prieten al lui Dumnezeu”. Unui astfel de prieten, Dumnezeu i-a descoperit distrugerea care avea să vină asupra Sodomei și Gomorei. Avraam a lăsat, cu inima largă, pe Lot să aleagă locul în care să locuiască, și, fără pricepere, Lot și-a așezat cortul său spre Sodoma. Cu siguranță au fost acolo zece credincioși, dacă ținem seamă de Lot și familia lui. Din nefericire, nu s'a putut ține seamă de ei! Nu a fost acolo obiceiul rugăciunii. Nu a fost influența morală. Avraam a suspinat pentru aceste orașe nelegiuite. Dumnezeu a fost întristat mult din pricina lor. Iată că timpul lor a venit!

4. *Amintiți-vă deasemenea că Avraam a dat zeciuială*. Odată, când el a salvat pe Lot cu trei sute de oameni instruiți ai săi, el a dat zeciuială din prada de războiu aceluși misterios Melhisedec, regele Salemului, preot al Dumnezeului Celui Prea Înalt.

LECTIUNILE TINERETULUI

de Ioan Rusu, Caransebeș

Duminecă, 3 Iulie 1938.

Vase de lut

Textul: 2 Cor. 4:1—7.

În acest text, ap. Pavel vorbește Corintenilor despre bogăția Evangheliei pe care Dumnezeu a găsit cu cale să i-o descopere lui, om păcătos și prigonitor al bisericii. Vorbind despre Evanghelie, el o numește „comoară”, pe care Dumnezeu o pune în niște „vase de lut”. Deși am putea vorbi mult despre Evanghelie, ea despre o comoară care îmbogățește lumea, totuși ne vom mărgini să ne ocupăm azi, numai despre acest cuvânt: „vase de lut”. Ce ne spune nouă acest cuvânt?

1. *Puterea și dreptul* desăvârșit al lui Dumnezeu asupra omului. Isaia în cap. 64:8, ne spune că noi am fost doar un lut, un material în mâna lui Dumnezeu, din care ne-a zidit. Și după cum vasul de lut este proprietatea olarului, tot așa și noi suntem proprietatea lui Dumnezeu. Totuși mulți sunt acei oameni, cari nu voiesc să-L recunoască pe Dumnezeu ca stăpânul lor. După cum stă în via și puterea olarului, să spargă sau să păstreze un vas, tot așa e și viața noastră în mâna lui Dumnezeu. Câtă milă și răbdare are Dumnezeu față de acei, care toată ziua îl blestemă și pe cari ar putea să-i nimicască într'o clipă, totuși nu o face, ci așteaptă ca toți să se pocăiască și să fie iertați prin jertfa Domnului Isus. Nici un olar însă nu face vase fără nici un scop. Tot așa și Dumnezeu a făcut pe

2. *Om, un vas pentru slujba Lui*. El ne-a creat pentru ca să se servească de noi ca de niște vase ale îndurării Lui. Dar pentru ca să te poți folosi de un vas, acesta trebuie să fie gol. Tot așa și noi trebuie să

ne golim de noi înșine și să recunoaștem că nu avem putere, nici pentru a trăi o viață mai bună și nici pentru a ne conduce singuri în viața noastră. Ci, trebuie să-L luăm pe El ca și conducătorul și puterea vieții noastre. Dar, dacă un vas e gol, dar murdar, poți pune ceva bun în el? Nu. Deci vasul trebuie să fie și curat. Domnul Isus nu poate veni într'o inimă în care este murdărie, ură, gânduri păcătoase și alte păcate. De aceea, mai întâi trebuie să-i dăm Lui inimile noastre, ca El să ne curățească și să ne spele în sângele Lui, pe care L-a vărsat pentru păcatele noastre. În sfârșit, când vasul e gol și curat, Domnul îl umple. Și ce pune în el? Comoara Evangheliei care e Hristos, în viața omului. Dar vasul de lut se sparge ușor, de aceea mai trebuie să fie:

3. *Gata de jertfă*. Acela care a fost odată golit, apoi curățit și umplut, e gata de orice jertfă pentru numele lui Dumnezeu. E gata să jertfească din timpul, din banul, din sănătatea lui, ba chiar și viața e gata să o jertfească pentru cauza Împărăției lui Dumnezeu. Asemenea oalelor lui Ghedeon; gata de a purta făclia, dar gata și de a fi sfărâmate dacă Domnul cere așa.

Voiești ca Domnul să-ți dea și ție o comoară? Golește-te de tine, de eul tău, lasă-te eurățit de Isus, lasă-ți viața umplută de Isus și apoi fii gata de orice jertfă pentru numele Lui.

Duminecă, 10 Iulie 1938.

Robul nemilostiv

Textul: Matei 18:21—35.

Isus a trăit în mijlocul oamenilor, ocupându-se de toate problemele vieții lor. Aproape toate învățăturile și pildele Lui, sunt un răspuns la dife-

ritele întrebări sau întâmplări. Pilda robului nemilostiv este dată ca răspuns apostolului Petru la întrebarea lui, de câte ori să ierte pe fratele său. Această pildă ajunge chiar în inima problemei iertării sau neiertării.

1. *Imprejurările* în cari s'au petrecut lucrurile, ne sunt descrise în Matei 16. Isus se află părăsit de popor și urmărit de preoții din Ierusalim. Adânc îndurerat, Se retrage spre Cezarea lui Filip, spre a sta mai aproape de vorbă cu ucenicii Săi. El le-a vorbit despre așezarea Impărăției Lui și atunci s'a trezit în ucenici dorul de mărire. În acest timp vine și mama fiilor lui Zebedei, cerând Domnului Isus, ca fii ei să stea unul la stânga iar altul la dreapta Lui, când va veni în Impărăția Sa. Iată-i dar pe ucenici certându-se pentru întâietate. Ce tablou urât! În aceste împrejurări, Isus le spune pilda robului nemilostiv, îndemnându-i să se ierte unul pe altul și iată dece:

2. *Pentru că* li s'a iertat nemărginit de mult. Noi am avut datorii grele de plătit față de Dumnezeu. Nu datorii bănești, ci cu mult mai mari și anume: am călcat legea dreptății lui Dumnezeu, trăind în nelegiuire; am călcat legea dragostei Lui urându-L, am călcat în picioare slava Lui, neascultându-L. Aceste sunt datorii pe care nu le-am fi putut plăti cu nimic: nici cu fapte bune nici cu lacrimi. Dumnezeu însă ne-a iertat toată datoria, prin Isus Hristos, care a plătit pe cruce tot ce datoram noi. Nu trebuie să iertăm numai pentru că am fost iertați, ci și pentru că:

3. *Iertând*, dovedim că suntem copii ai lui Dumnezeu. Un copil va face tot ce va vedea făcând pe părinții lui. Nu poți vorbi chinezește și să te numești Român, nici să ai o inimă plină de răutate și neiertare și să te numești copil al lui Dumnezeu. „Populul după roade se cunoaște”, zice

Domnul Isus. El a iertat pe femeia păcătoasă care a plâns la picioarele Lui, a iertat pe Samaritenii cari n'au voit să-L primească. Și-a iertat călăii, care L-au răstignit și pe Petru care L-a trădat. El ne-a lăsat o pildă vrednică de urmat. Dacă voim ca omenii să vadă în noi pe Dumnezeu, să lucrăm și noi asemenea Lui.

Iertați-vă unii pe alții, cum v'a iertat și Dumnezeu în Hristos (Efes 4:32).

Duminecă, 17 Iulie 1938.

Vierii nelegiuți

Textul: Matei 21:33-46.

Probabil că nu v'ați gândit niciodată că Isus e cel mai mare pictor, dar nu în ulei, ci în cuvinte. Cine poate uita minunatele tablouri ale fiului risipitor, ale robului nemilostiv, ale bogatului și săracului Lazăr și altele? Uneori, Domnul Isus picta tabloul celor care Il ascultau, însă ei nu puteau observa, până când ultima linie a tabloului era trasă. Parahola de față este unul dintre eele mai minunate tablouri ale Noului Testament. Ba e ceva mai mult: e o oglindă, în care cei ce Il ascultau, s'au văzut întocmai așa cum erau.

1. *Cine sunt vierii.* Aici, vierii sunt conducătorii poporului Israel. Pe seama lor a fost dat poporul ca să fie păstorit și condus. Ei însă au trăit mereu în fărâdelege. Atunci Dumnezeu le-a trimis prooroci; dar, pe unii i-au omorât, iar pe alții i-au bătut. În sfârșit, Dumnezeu le trimite pe Mesia, acel pe care ei Il așteptau eu înfrigurare de veacuri, iar când a venit s'au lepădat de El. Ioan spune: „La ai Săi a venit, dar ai Săi nu L-au primit”. Aceasta este una dintre cele mai mari tragedii ale istoriei.

2. *Pe cine reprezintă via.* Via reprezintă pe poporul Israel. În Palestina, o vie are mare preț. Ea însă nu e cultivată decât numai pentru rodul pe

care îl aduce, deoarece lennul ei nu e bun la nimic, ci numai de pus pe foc (citește Ezech. 15:2—5). Aici Israel e comparat cu o viță. Dumnezeu l-a ales, dar nu de dragul lui, ci pentru- ca să aducă rod, adică să facă de cunoscut numele Lui printre popoare. Israel însă, a voit să țină totul pentru el. Indată ce Israel nu și-a îndeplinit scopul pentru care a fost ales, a fost lepădat.

3. *Ce învățăm noi de aici.* Dumnezeu iubește pe toată lumea, cu o iubire deopotrivă de mare și voințe binele tuturor. Dacă noi am primit binecuvântări dela El, aceasta e, numai pentru că prin noi El voințe să binecuvinteze și pe alții (1 Cor. 1:3—4). În vers. 41 spune: „Via o vor da altor vierii, care vor aduce rodul la vremea lui”. Însărcinarea pe care a avut-o poporul Israel de a duce veștea despre Dumnezeu tuturor popoarelor, a căzut acum în sarcina noastră. Să privim cu groază la pățania celor ce au stăpânit via înaintea noastră și să ne facem datoria. Dacă nu, sfârșitul nostru va fi ca al lor.

În curând Stăpânul viei va veni iarăși să-Și ceară rodul. Cu ce vii înaintea Lui?

Duminecă, 24 Iulie 1938.

Cooperația

Textul: 1. Cor. 3:5—9.

A coopera înseamnă a lucra împreună cu alții, iar Sf. Scriptură ne arată că, această învățătură stă alături de cele mai însemnate învățături din Noul Testament. Domnul Isus a cooperat cu apostolii iar apostolul Pavel a cooperat cu Apolo și în călătoriile lui, cu Timotei, Sila, Luca și cu alții. Ce ar fi făcut Domnul Isus fără apostoli? Ce ar fi făcut Pavel fără sutele de frați, cari l-au ajutat în lucrul lui? Fără îndoială că n'ar fi putut duce la îndeplinire marea în-

sărcinare de a duce Evanghelia tuturor Neamurilor.

1. *Cooperația membrilor bisericii.* Cele de mai sus ne arată că, într-o biserică, toți membrii trebuie să lucreze împreună. E foarte greșit de a aștepta totul dela un singur om, fie el păstorul sau bătrânul bisericii. Acesta, are mai mult însărcinarea de a supraveghea ca ceilalți membri să-și facă datoria. Fiecare membru trebuie să aibe o însărcinare în biserică, de care să fie răspunzător, fie că e păstor sau ușier, conducător de cor sau învățător la Șc. Duminecală. Apoi, fiecare membru trebuie să coopereze la înaintarea Împărăției lui Dumnezeu. Nu e destul să jertfească numai pentru întreținerea bisericii și a lucrului local, ci să se jertfească astfel, ca biserică să poată ajuta lucrul din țară sau străinătate. În sfârșit, fiecare membru trebuie să coopereze la aducerea sufletelor la Domnul. Aceasta nu e o însărcinare numai a predicatorului, ci a tuturor membrilor.

2. *Cooperația bisericilor.* Problema cooperației însă nu se mărginește numai la conlucrarea în biserică, ci cuvântul Domnului ne arată că și bisericile între ele trebuie să coopereze. Ce ar fi făcut Pavel fără ajutorul bisericilor? Probabil că ar fi împlinit la cotești ca în Corint și n'ar fi putut străbate cu Evanghelia în atâtea locuri. Sunt multe lucruri, pe cari o singură biserică nu le-ar putea face. De ex.: misiunea în țară, în străinătate, orfelinăte, case de bătrâni, spitale, etc. În privința aceasta însă, noi baptiștii din România, nu ne putem lăuda prea mult. Avem abia două mici orfelinăte: la Prilipeți și Simeria, și n'ei de acestea nu prea ne interesăm. Dar ce sunt acestea la zecile de mii de baptiști? Oare pe cei din lume, nu ne învață Biblia să-i ajutăm? Nu zice Cuvântul că și păgânii ajută pe cei ce-i iubesc? Lipsa de coopera-

re între biserici, e un gol în viața bisericilor din România.

3. *Cooperatiua cu Dumnezeu.* In toate cele amintite mai sus, noi nu suntem lăsați singuri. Domnul Isus ne-a promis că va fi cu noi până la sfârșitul veacurilor, iar în toate aceste lucruri ca: mersul bisericii, mântuirea celor pierduți, ajutarea celor neputincioși, El este direct interesat. Ce mângâiere pentru noi, că nu suntem lăsați singuri. Dacă noi vom semăna, adecă vom face partea noastră mică de lucru, El va face să crească, adecă va face partea cea mai grea a lucrului. Să nu ne temem deci. Avem un tovarăș de lucru care nici odată n'a dat faliment în tot ce a început până acum.

Fraților, Dumnezeu ne poruncește să lucrăm împreună cu frații noștri și cu bisericile noastre, iar în toate acestea, El face parte cea mai mare a lucrului. La muncă deci!

Dumneacă, 31 Iulie 1938.

Calea mântuirii

Textul: Faptele 4:1—12.

Domnul Isus a poruncit ucenicilor Săi să ducă vestea mântuirii, din Ierusalim până la marginile pământului. Iată-i pe ucenicii începând din Ierusalim. De data aceasta, nu ne vom ocupa de ei, nici de ce ar putea însemna „mântuirea în Numele lui Isus”. Ne vom ocupa însă, de procesul care se întâmplă în inima păcătosului, care a pornit pe calea mântuirii. Ce simte, ce crede, ce lucrează păcătosul, care a pornit pe calea mântuirii?

1. *Intristarea.* In primul rând, păcătosul care se apropie de Dumnezeu își vede starea lui și e cuprins de o mare întristare. Ce vede el înlăuntrul inimii lui, de se întristează? Își vede păcătoșenia și își dă seama, că tot ce a făcut el până acum, e răsvrătire

față de Dumnezeu, iar ceea ce a crezut el că sunt fapte bune, nu sunt decât o „haină mănjită” (Isaia 64:6). Apoi înși vede starea lui de vinovăție. Își dă seama că este cu totul vinovat de starea lui și aceasta îi frânge inima. In sfârșit, își vede starea de condamnare. Vede cu groază că deasupra capului lui, gata să lovească, stă sabia sfințeniei lui Dumnezeu. Iată dar, că are de ce să se întristeze și să i se frângă inima de durere.

2. *Întoarcerea.* Al doilea pas pe care îl face păcătosul este întoarcerea. In inima omului, se naște o dorință arzătoare, de a scăpa de această stare. El își încordează voința și caută să scape de ea. El își încordează voința și caută să scape de păcat printr'o viață îmbunătățită, dar nu poate, căci puterile lui nu-l ajută, fiind roase de păcat. Ajunge într'o stare de disperare, soră cu moartea. Acum e în mare primejdie! Dacă nu știe calea prin care să scape din această stare, ea poate să-l ducă la sinucidere ca pe Iuda. Unde e scăparea?

3. *Credința în Domnul Isus.* Iuda n'a privit cu credință la Domnul și s'a sinucis; Petru a privit și a fost mântuit. Dar cum este această credință? Ea are două laturi: Una e nelucrătoare, adecă nu face nimic; nu încearcă să se mântuiască pe sine, căci vede că e cu neputință. Un mare mincinos a povestit odată, că, fiind la vânatoare, a căzut într'o mocirlă, în care a intrat până la piept. Ca să iasă, s'a apucat cu mâinile de cap și a tras până când s'a scos de acolo. Asta, sigur e cu neputință; tot așa cu neputință e să te mântuiești prin puterea ta. O a doua latură e lucrătoare; dar cum? Primește jertfa Domnului Isus de pe cruce, crede că Isus a murit în locul lui și că sângele Lui îl curăță de orice păcat. Wesley a spus: „Lacrimele durerii pentru pă-

cat, nu spală păcatul ci numai sângele lui Isus șterge, și lacrima și păcatul. De unde știm însă dacă un suflet a trecut prin toate acestea?

4. *Fapta*. Poate să spună cineva că a avut intristare, întoarcere și credință, dar dacă nu văd vieța schimbată, nu cred. Domnul Isus a spus: „După roadele lor îi veți cunoaște”. Fapta însă nu vine înainte, ci după mântuire. Care sunt aceste fapte? Voi înșira doar câteva:

— Vieța de rugăciune. Prin faptul că s'a rugat, Anania a cunoscut că Saul s'a întors la Domnul.

— Prin roadele Duhului (Gal. 5:22).

— Prin mărturisire, adică dorința fierbinte de a chema suflete la Domnul.

Ascultătorule, nu cumva ți-ai văzut icoana ta aici? Dacă nu ai primit încă pe Domnul Isus, întristează-te pentru păcatul tău, apoi vino la crucea Lui și vei primi mântuirea și o vieță nouă.

Duminecă, 7 August 1938.

Fii gata!

Textul: Matei 24:15—35.

Era cu patru zile înainte de răstignirea Domnului, când El, împreună cu ucenicii, ureau muntele măslinilor. Înscăldată în razele soarelui care apunea, au văzut înaintea lor, uriașa clădire a Templului și întreaga cetate. Atunci Domnul S'a așezat jos, ucenicii L-au înconjurat și El a început să le vorbească despre cele mai glorioase lucruri din planul Său; venirea a doua. Astăzi vom vorbi despre această mare învățătură din Noul Testament.

1. *Venirea a doua* este o descoperire clară în Noul Testament. Noi n'am fi știut nimic dacă Domnul nu vorbea de ea. În cele 27 cărți din Noul Testament, o găsim pomenită în 23 cărți. În textul nostru se vorbește în-

să de trei întâmplări principale: Căderea Ierusalimului, sfârșitul lumii și venirea a doua. Să nu confundăm semnele venirii a doua, cu semnele căderii Ierusalimului.

2. *Semnele venirii a doua*. Vor fi două featuri de semne: semne nehotărîtoare, adică după cari nu va urma imediat venirea Domnului, și semne hotărîtoare, adică după cari va veni El. Cele nehotărîtoare sunt: ivirea de Hristoși nuncișoși, înmulțirea învățăturilor rătăcite, războaie, foamete, tot felul de nențrociri și persecuții. După cum se vede, toate aceste semne le avem chiar azi. Invățături rătăcite și războaie avem din belșug. Semnele cari vor fi hotărîtoare sunt: predicarea Evangheliei la toată lumea, poporul evreu încă va mai exista („neamul acesta nu va trece”), Ierusalimul va fi sub stăpânirea neamurilor, înmulțirea răului pe pământ și în cer se vor arăta lucruri extraordinare și în sfârșit se va arăta seninul Fiului Omului, care va fi însuși Domnul Isus. După cum se vede, nu suntem departe nici de semnele hotărîtoare. Evanghelia a ajuns să fie predicată aproape până la marginile pământului, poporul evreu e prigonit pretutindeni și mulți se reîntorc la Domnul Isus.

3. *Cum va veni Domnul Isus*. Prinpildele pe care le-a rostit, El ne-a arătat cum va veni și cum să-L așteptăm.

— El vine ca un mire, deci așteaptă dela noi o iubire credincioasă.

— El vine ca un Domn, deci să-L așteptăm cu supunere.

— El vine ca un stăpân al casei, deci să-L așteptăm cu credincioșie. Nu știu robii când va veni stăpânul. Datoria lor este să priveghieze.

— El vine ca Fiul Omului, deci să-L așteptăm în sfințenie, cum a trinit El ca Fiu al Omului.

— El vine ca un hoț, deci așteaptă

dela noi priveghiere. Să fim treji și cu făcliile aprinse.

Din cele de până acum am văzut că din zi în zi suntem în așteptarea Domnului nostru. Cum îl așteptăm noi? Avem ulei în candelă? Ținem sus făclia Evangheliei? Oare dintre cari servi facem parte: dintre cei bătuți că n'au priveghiat sau dintre cei pe cari El, Stăpânul, îi va pune la masă și-i va servi?

Duminecă, 14 August 1938.

Dece trebuie să fim misionari ?

Textul: Matei 23:16—20.

În titlul nostru se găsește un cuvânt care sună cam neplăcut urechilor noastre. Acesta este cuvântul „trebuie”. E ceva în el prea poruncitor. Dece n'am spune mai bine: „ar trebui să fim misionari”. În Sf. Scriptură găsim însă, că, Domnul Isus, vorbind despre Sine, zice: „Oare nu știți că TREBUIE să fiu în casa Tatălui Meu?” „...trebuia să treacă prin Samaria”. „El trebuia să meargă la Ierusalim și să pătimească”. Deci, dacă Domnul Isus a primit constrângerea lui Dumnezeu, noi să nu o primim? Ce ne silește pe noi însă să fim misionari?

1. *Porunca lui Isus.* Generalul Wellington, care era un bun creștin, auzind pe un ofițer al său că vorbește împotriva misiunii, l-a rugat să citească în Ev. lui Matei 23:18—20, apoi arătându-i trupele cari îl ascultau fără nămur zise: „Privește! Nici unul nu s'ar încumeta să nu-mi asculte porunca”. Hristos este capul bisericii și Comandantul nostru suprem. El poruncește ca toți creștinii de orice vârstă și ori unde s'ar afla, să predice Evanghelia, tuturor oamenilor cari îi înconjoară. Cine nu va face astfel, va fi tras la răspundere.

2. *Scopul Sf. Scripturi.* Sf. Scriptu-

ră are mai multe scopuri (2 Tim. 3:16). Dar scopul principal e să mântuiască pe cei păcătoși prin credința în Isus Hristos. (Ioan 20:30—31). Nimic nu poate fi mai limpede ca acest adevăr. Sf. Scriptură e scrisă cu scopul, ca păcătoșii să găsească mântuirea prin harul și puterea lui Isus. Care păcătoși? Toți și de pretutindeni! „Oricine crede în El are viață veșnică”. Deci, dacă noi primim Sf. Scriptură ca singurul izvor, în credința și practica noastră, iar scopul fundamental al Sf. Scripturi e mântuirea păcătoșilor, noi trebuie să fim misionari.

3. *Starea decăzută a omenirii.* Fără Hristos omenirea e pierdută. Dacă ar fi fost posibilă mântuirea ei fără de jertfa Domnului Isus, cu siguranță că Dumnezeu ar fi cruțat pe Fiul Său. În Rom. 1:18—25, Pavel descrie starea groaznică a omenirii fără de Hristos. Tabloul e același și astăzi. Pe de o parte, mizerie sufletească și întuneric spiritual, iar pe de altă parte, mânia lui Dumnezeu, care stă deasupra capului lor, ca o sabie uriașă alărnată de un fir de păr. Ce tablou înfiorător! Isus Hristos este singura lor nădejde. Deci dacă oamenii de pretutindeni sunt pierduți, până când cineva le va duce vestea despre mântuirea în Isus Hristos, trebuie să fim misionari.

4. *Experiența sufletului cu Hristos.* Marele scriitor Ruskin, a spus odată că, nimeni până acum, n'a fost convins de vre-un adevăr important, fără ea să aibă puterea și în același timp dorința de a-l comunica și altuia. Indată ce Andrei a fost încredințat că Isus e Mesia, a alergat la fratele său Simon, strigând: „Noi am găsit pe Mesia!”, și l-a adus la Isus. Dorința de a împărtăși și altora această convingere, se naște dintr-o adâncă experiență cu Isus. Sufletul care a avut această experiență,

nu mai așteaptă o altă poruncă, ci simte în el imperativul: „Eu trebuie!” Pentru un creștin luminat de Dumnezeu, nu mai sunt deosebiri de neam sau depărtări mari, ci dragostea lui Hristos îl silește să ducă vestea turturor.

Din cele de mai sus am văzut că, fiecare creștin TREBUIE să fie un misionar. Nu fiecare dintre noi poate pleca în străinătate; acolo putem ajunge cu banul și rugăciunea noastră, dar fiecare din noi avem întâlnire, zilnic, cu zeci de oameni. Să ne sune deci ordinul de sus neconținut: „Duceți-vă și faceți ucenici din toate neamurile”.

Duminecă, 21 August 1938.

Arta de a dobândi suflete

Textul: Ioan 4:1—29.

A face o operație în corpul omului, e o mare artă și puțini sunt acci care o învață. A opera însă în sufletul omului, e o artă și mai mare. Nu oricine poate învăța să opereze în corpul omului, însă orice creștin poate învăța arta de a opera sufletul oamenilor. Aceasta o putem învăța dela un dobânditor de suflete: Isus Hristos. Ce se cere dela un dobânditor de suflete?

1. *Iubire pentru cei pierduți.* Tot timpul vieții Lui, Domnul Isus arată iubire față de cei pierduți. De data aceasta, El „trebuia” să treacă prin Samaria. Evreii nu călcau pământul Samariei, socotindu-l spurcat, dar Isus S'a dus tocmai la cei socotiți spurcați, ca să-i aducă la mântuire. Iată deci, primul lucru ce se cere unui dobânditor de suflete: o iubire care nu face deosebire de haină, de vârstă sau înfățișare. Să privim prin ochii lui Isus și să simțim prin inima Lui, milă și dragoste față de cei pierduți.

2. *O apropiere potrivită.* Lucrul cel mai greu e, să te apropii în așa fel de un om, pe care voiești să-l dobândești, ca să te apropii nu de mințea, ci de sufletul lui. Isus caută să Se apropie de sufletul oșos al Samaritencei, printr'o convorbire. Nimeni nu poate da o regulă cum să te apropii de un suflet, căci aici e lucrul dragostei care găsește totdeauna mijlocul potrivit. Bine e să te apropii de un suflet, atunci când ei se află într'o durere, supărare, sau bucurie, printr'o binefacere sau împrumutându-i ceva ce-i lipsește.

3. *Trezește interesul.* A veni la fântână (care era departe de cetate) și a scoate apă în fiecare zi, era un lucru greu, de care femeia ar fi fost bucuroasă să scape. Isus a știut lucrul acesta și de aceea vorbește despre o apă care potolește setea pentru totdeauna. Vorbește omului totdeauna ceea ce îl interesează și apoi de acolo treci la cele spirituale și arată-i că Domnul Isus poate să-l mulțumească.

4. *Trezește-i conștiința.* „Du-te și chiamă-ți bărbatul”, spune Domnul către Samariteancă. El a căutat prin aceasta să-i trezească conștiința și să-i descopere starea ei de păcat. Până când omul nu se vede păcătos, nu dorește după un mântuitor. Nu te apropia însă batjocoritor de păcatele lui, căci atunci în loc să-i trezești conștiința, îi trezești mânia. Lasă-l ca el să se vadă în lumina Cuvântului lui Dumnezeu.

5. *Condu-l la Isus.* Când femeia îi vorbește despre Mesia, Isus spune: „Eu, care îți vorbesc, sunt Acela”. Lucrul nostru nu este să arătăm oamenilor un plan de mântuire, ci să-i aducem față în față cu Isus. Acela care s'a întâlnit cu Isus, va alerga ca și femeia și va spune și altora „Am găsit pe Mesia”.

Domnul să ne facă pe toți dobânditori de suflete. „Veniți și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima”.

Duminecă, 28 August 1938.

Ridicați ochii și priviți holdele

Textul: Ioan 4:35—38. — Matei 9:35—38.

Pe când Domnul Isus străbătea țara în lung și în lat, a văzut în fiecare om, sub înfățișarea lui uneori aspră, o scânteie divină, o dorință după Dumnezeu, și dacă se găsește cineva care să sufle în ea, se aprinde și face o flacără mare. A văzut, că oamenii sunt gata să primească Evanghelia dacă se găsește cineva să le-o ducă. Dar ochii Lui au privit mai departe. A văzut miile de popoare gata să primească Evanghelia și care semănau cu o holdă coaptă gata să seceriș. Domnul știe că noi privim mai mult în jos și de aceea ne spune și nouă azi: „Ridicați ochii și priviți holdele care sunt albe acum, gata pentru seceriș”. Care sunt holdele date nouă pentru a le seceră?

1. Câmpurile noastre.

— Jugoslavia este un câmp unde miile de suflete așteaptă Cuvântul Domnului; un câmp mare, cu un singur lucrător.

— Moldova. Un câmp care promite multe, dar în care iarăș nu avem decât un singur lucrător.

— Leproșii din Tichilești. În mijlocul lor s'a lucrat mult și s'a secerat din belșug.

— Misiunea între Evrei și între țigani e un câmp, în care nu s'a secerat decât foarte puțin.

— Miile de oameni din țara noastră n'au văzut nici măcar o rază a Evangheliei. Dar miile de suflete din jurul

nostru nu sunt ele gata de secerat? Ba da, dar secerătorii sunt puțini.

2. *Datoria noastră față de aceste câmpuri.* În primul rând, Domnul ne învață să ne rugăm pentru ele, ca Domnul secerișului să scoată lucrători. Oricine poate fi misionar în jurul lui, dar nu oricine poate să-și consacre viața întreagă în lucrul Domnului, Aici trebuie o chemare deosebită din partea Domnului. Domnul are nevoie de scule predate, cu care să poată lucra după cum voiește El. Astfel de oameni, când aud chemarea Domnului, lasă tot și-I dan ascultare. Acești oameni sunt puțini și de aceea trebuie să ne rugăm ca Domnul să-i ridice din mijlocul nostru.

3. *Datoria noastră față de lucrători.* Dacă față de câmpurile de misiune avem datoria să ne rugăm pentru secerători, față de aceștia avem datoria să-i ajutăm. E greu ca un secerător să-și lase unelta din mână și să plece în sat după mâncare. De obicei hrana și apa i se aduc afară la holdă. Și noi avem datoria să îngrijim de ei cu ajutorul nostru material și să-i sprijinim în rugăciune, ca cei ce au plecat să seceră, să nu sufere lipșuri. Ce a făcut noi fiecare pentru ei? Ce a făcut biserica noastră pentru câmpurile acestea de misiune?

Domnul să ne deschidă ochii, ca servului lui Elisei, ca să vedem câmpul copt și gata de secerat și să ni se încălzească inimile pentru lucrul Său.

Duminecă, 4 Septembrie 1938.

Fiul risipitor

Textul: Luca 15:11—24.

Intr'una din lecțiunile trecute am văzut pe Domnul Isus ca pictor în cuvinte. Iată aici un tablou minunat, care ne înfățișează un fiu neascultător, un tată plin de dragoste și de

iertare, și înduioșătoarea întâlnire între fiul de mult plecat de acasă și tatăl, care îl așteaptă cu lacrimi în ochi. Dar ce vrea să ne spună Domnul prin pilda aceasta minunată? Vrea să descrie pe deoparte starea decăzută a omului (fiul risipitor), dragostea neajmurnită a lui Dumnezeu (tatăl) și cum poate omul să se împacă cu Dumnezeu (întâlnirea tatălui cu fiul).

1. *Starea decăzută a omului.* Fiul risipitor a fost tot timpul nemulțumit în casa tatălui său. Aceasta arată că, omul e într-o continuă stare de răsvrătire împotriva lui Dumnezeu. Nu-l place ca Dumnezeu să poruncească în viața lui, ei vrea să fie liber. Aceasta s'a văzut în trecut, la cei cari au clădit turnul Babel și azi la comuniștii din Rusia. Dar nu numai atât. Omul vrea ca să umble după pofța lui. Să nu mai fie cine să-l oprească dela beții, dela lucruri rele și păcătoase. Omul caută să scape de Dumnezeu. Dar vai! În loc să găsească ceea ce dorea, găsește tocmai contrarul. Fiul risipitor credea că va găsi fericire și plăcere, și a găsit roșcove dela gura porcilor și un toiag de porcar. Intocmai așa se întâmplă și omului, care vrea să scape de sub legea lui Dumnezeu. Devine rob păcatului care-l ruinează și trupul și sufletul.

2. *Dragostea neajmurnită a lui Dumnezeu.* Ce deosebire între starea de răsvrătire a fiului risipitor și bunătatea plină de milă a tatălui! Intocmai așa e și dragostea lui Dumnezeu față de om. E o dragoste plină de daruri, căci El a dăruit pe om cu un corp sănătos, cu minte lumi-

nată și voință liberă de a alege între bine și rău. Toate acestea sunt bogății neprețuite. Mai este o dragoste plină de răbdare. „El e olarul, iar noi lutul”, zice Isaia. El ne-ar putea zdrobi într-o clipă pentru răsvrătirea noastră, dar răbdă cu o răbdare fără margini, în nădejdea că omul se va întoarce. Ce duios e tabloul înfățișând pe bătrânul tată privind în zare și așteptându-și fiul rătăcit! Tot așa și Dumnezeu așteaptă cu răbdare pe păcătos, din tinerețe până la adânci bătrânețe. Dar mărimea dragostei Lui se vede în iertare. Nu ține seama de nimic din trecut, ci iartă desăvârșit, ca pe tâlharul de pe cruce.

3. *Impăcarea între om și Dumnezeu.* Aceasta nu mai atârnă de Dumnezeu. El a făcut totul. A dat la moarte pe singurul Lui Fiu pentru păcatele noastre și acum așteaptă. Așteaptă ca tu, fiu rătăcit, păcătos răsvrătit, să-ți dai seama de starea ta și „să-ți vii în fire”, să te scoli și să zici: „Tată, am păcătuț înaintea cerului și înaintea ta. Iartă-mă”. Lasă roșcovele păcatului și vino la pâinea albă a tatălui tău. Nu aștepta să te faci mai bun. Haina bunătații e în dulapul Tatălui. El îți va da o viață nouă.

Ascultătorule, privește acest tablou: starea ta, dragostea plină de iertare a lui Dumnezeu și întoarce-te, căci acum totul depinde de tine.

Duminecă, 11 Septembrie 1938.

Tânărul bogat

Textul: Matei 19:16—26.

Multe întâlniri a avut Domnul Isus: cu oameni învățați, ca Nicodim, cu

vameși ca Zacheu, cu păcătoși, ca femeia păcătoasă, etc. De data aceasta se întâlnește cu un tânăr bogat și educat, un om de frunte între Iudei. Acest om a venit la El, nu la bătrânețe, nu atunci când n'ar mai fi putut face nimic pentru Isus, ci a venit într'un

1. *Timp potrivit.* Tinerețea e timpul cel mai potrivit de a veni la Isus. El nu s'a gândit ca cei mai mulți tineri: „Mai am timp”. Acesta e un mijloc al Satanei de a împiedeca pe oameni să vină la Domnul. El n'a așteptat să petreacă în păcat, să-și ruineze corpul și sufletul și apoi să predea Domnului numai drojdiiile vieții lui. Domnul are nevoie de brațe tinere și vânjoase, de sufletul înflăcărat al tineretii, ca prin tineri să ducă vestea Evangheliei la toate popoarele. Omul tânăr își mântuiește și sufletul și viața. Ce fericit e sufletul care din tinerețe servește Domnului. Tânărul va avea timp să-și încarce brațele cu snopi, pe care să-i aducă, plin de bucurie, înaintea Domnului. Tinere, nu aștepta să-ți pierzi comoara dată ție de Dumnezeu, tinerețea ta, ci vino la El acum. Dar acel tânăr n'a venit numai la un timp potrivit, ci și la

2. *Un loc potrivit.* Marcu 10:17, ne spune că, a înghenunchiat înaintea lui Isus, adecă a venit la picioarele lui Isus. Tinerii de azi doresc multe locuri. Unii doresc locuri de cinste în viață, alții locuri de avere, iar alții locuri de petrecere și de vicață ușoară. Aceste locuri însă nu mulțumesc niciodată sufletul omului. „Cu bani poți cumpăra totul afară de fericire”, a spus odată un mare înțelept. Sufle-

tul omului dorește ceva mai mult decât numai mâncare și băutură. Augustin a spus: „Sufletele noastre în Tine își au obârșia și nu-și găsesc odihnă decât în Tine, Doamne!” Într'adevăr, la picioarele lui Isus își găsește orice suflet odihna. Aici e un loc de pace, și un loc de fericire. Aici s'a liniștit înfrăcșitul cel cu legiunea de duhuri și tot aici a găsit pace și iertare și femeia păcătoasă. „Veniți la Mine toți cei trudiți și împovărați și Eu voi da odihnă sufletelor noastre”, a spus Domnul Isus. O tinere, vino la picioarele lui Isus! Dar acest tânăr n'a venit numai la timpul și locul potrivit, ci și după

3. *Un lucru potrivit.* Mulți oameni au venit la Domnul Isus și după multe lucruri. Unii au venit la El să fie vindecați de boli; un tânăr l-a rugat să judece între el și fratele lui; ba alții au venit chiar să-l ispitească. Tânărul bogat a venit însă la Isus, după mântuire. El a avut educație, avuție, chiar și morală, dar toate acestea nu l-au putut mulțumi. „Ce va folosi cuiva, dacă va câștiga lumea întrecagă, dar își va pierde sufletul”, spune Domnul. Unii vin la biserică, pentru că le plac cântările, alții pentru că le plac predicile frumoase și mișcătoare, dar asta nu e destul. Dacă nu vii pentru ca să afli mântuirea, vii zadarnic. Caută suflete și fugi de focul veșnic. Crede că Isus a murit în locul tău, pe cruce, și vei fi mântuit.

Tinere, nu-ți pierde viața, câștig-o în Isus Hristos. Vino la cel mai bun loc sub cer: la picioarele lui Isus. Aici vei afla odihna sufletului tău. Caută

măntuirea câtă vreme se mai poate găsi.

Duminică, 18 Septemvrie 1938.

Samuel

Textul: 1 Sam. 7:15—17.

Samuel a fost bărbatul, care a schimbat cu totul starea poporului Israel. El a fost puntea, pe care Israel a trecut din întunerecul robiei din timpul judecătorilor, la lumina gloriei și puterii din timpul împăraților. Cum a reușit el, un singur om, să facă un lucru atât de mare? A reușit, pentru că în viața lui strălucese 4 mari calități. Întâi de toate Samuel a fost omul:

1. *Predat lui Dumnezeu.* Înainte de nașterea lui, el a fost predat lui Dumnezeu, de către mama lui. Ce fericire e să ai o mamă temătoare de Dumnezeu, care să te aducă de mic înaintea Domnului! Totuși sunt mulți copii cari cresc în școala duminicală, iar când ajung tineri se îndepărtează de Domnul și apucă pe căi răătăcite. Samuel însă nu. El a fost predat lui Dumnezeu și în tinerețea lui, iar când ajunge bărbat în toată puterea, nu se depărtează o clipă de lângă Iehova căruia l-a predat copilăria și tinerețea lui, ci îi servește până la adânci bătrânețe. Ce fericit e sufletul care, o vicață întreagă a stat lângă Domnul! Dar numai predarea nu l-ar fi putut face atât de puternic încât să schimbe un popor întreg, ci el a fost și

2. *Om rugăciunii.* Samuel a dus o vicață de rugăciune fierbinte, atât în secret, cât și în public. Altarul a fost

locul cel mai însemnat din viața lui. Când poporul cere un împărat, el aduce aceasta la cunoștința lui Dumnezeu, iar când poporul a văzut că a făcut rău cu cererea lui, Samuel îi asigură că nu va înceta să se roage pentru el. Apoi, o vicață întreagă luptă ca să îndepărteze din popor idoli și să zidească în mijlocul lor altare Domnului. Dar dacă Samuel a fost omul predat și al rugăciunii, nu putea să nu fie

3. *Omul lucrător,* căci predarea și rugăciunea ne îndeamnă la lucru; când a început să lucreze, starea poporului a fost foarte rea. Pe deoparte erau robii Filistenilor, iar pe de altă parte, poporul fiind idolatru, nu putea primi izbăvire din mâna lui Dumnezeu. Samuel și-a creat un plan, pe care l-a lucrat cu răbdare și stăruință toată vicața, și anume: să întoarcă inima poporului către Dumnezeu, și cu ajutorul Lui să scape de Filistenii. Dumnezeu l-a ajutat și el și-a atins scopul. Ferice de omul care nu se înspăimântă în fața greutăților, ci, cu răbdare și curaj, lucrează până își ajunge scopul. Dar culmea frumuseții caracterului său, se vede mai ales în aceea că, a fost

4. *Omul lepădat de sine.* Foarte puțini oameni au ajuns la culmea aceasta. După ce Samuel muncește o vicață întreagă, liberând poporul de sub jug, la bătrânețe, când să se bucure de roadele muncii lui, e lepădat de popor, care în locul lui, cere un rege. Samuel ar fi putut face revoluție și ar fi putut ține cârma țării cu puterea. Dar el a avut în inimă numai binele poporului, pentru care a

fost gata să-și jertfească chiar și rodul muncii unei vieți întregi. Dacă n'ar fi făcut așa, ar fi nimicit tot ce a lucrat o viață întreagă.

Să privim la acest caracter strălucitor și să devenim oameni predați, rugativi, muncitori și lepădați de noi înșine.

Duminică, 25 Septembrie 1938.

Curajul lui Ghedeon

Textul: *Jud. 6:11—24.*

Poate că nici o calitate nu ne place și nu ne inspiră mai mult, în viața cuiva, ca și curajul. Sf. Scriptură e plină de exemple de oameni curajoși: Iosif, Moise, Iosua, Ghedeon, Estera, etc., toți aceștia sunt oameni plini de curaj. Curajul lui Ghedeon e mare. Cu 300 de oameni, el a îndrăznit să lupte cu o oaste atât de mare. Dar pe ce s'a sprijinit curajul lui?

1. *Și-a dat seama* că dreptatea și adevărul sunt de partea lui. Madianiții erau un popor care răpeau cu sila bucatele Evreilor. Ghedeon a știut că ei n'au dreptul acesta și de aceea a îndrăznit, în numele dreptății, să lupte împotriva lor. De lucrul acesta să ne dăm și noi seama; mulți sunt oamenii care se împotrivesc la vestirea Evangheliei, pentru că ea le descoperă păcatele pe față. Să nu ne temem însă de ei, ci să le spunem răspirat, cum a spus Ioan lui Irod: „Ție nu ți se cade”. Înaintea adevărului chiar și cel mai tare tremură. Primi creștini au murit pentru adevăr, dar murind

ei au făcut pe păgâni să se cutremure, iar sângele lor a fost sămânța din care au răsărit mii de creștini.

2. *S'a știut sprijinit de Dumnezeu.* Nu e destul numai să crezi că dreptatea e de partea ta. Germanii au crezut că sunt în drept să ștăpânească lumea, înecând-o în sânge, în timpul războiului mondial. Dar n'au avut dreptate. Inchiziția a crezut că e în drept să ucidă în chinuri pe eretici; toate acestea n'au fost aprobate de Dumnezeu. Ghedeon a fost sigur că, ceea ce face el, e după planul lui Dumnezeu. Deci, dacă voim să vedem dacă un lucru este drept sau nu, să ne întrebăm dacă e după voia lui Dumnezeu.

3. *Curajul vine într-o viață curată.* Ghedeon s'a știut nepătat și drept înaintea lui Dumnezeu și de aceea s'a încrezut în sprijinul Lui. Oamenii cari sunt cu cugetul pătat și cari nu s'au pocăit încă de păcatul lor, nu au curajul lui Ghedeon. Păcatul are de totvarăș, frica. Fraților lui Iosif le-a fost frică, pentru că vina sângelui fratelui lor, le apăsa pe cugetul. Vrei să nu-ți fie frică? Lucrează drept, spune adevărul, trăiește curat și atunci nu te vei teme niciodată. Dacă însă ai păcătuit, mărturisește înaintea lui Dumnezeu și înaintea celui contra căruia ai păcătuit și iarăș se va depărta frica din inima ta.

Dacă vrei să biruești în viață, și să ai curaj în cele mai grele împrejurări, umblă tot timpul curat în inima ta.

—O—